

Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

EEN NACHTELIJK BEZOEK

N° 2571

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een nachtelijk bezoek

HOOFDSTUK I.

EEN ONTMOETING

Evenals elke avond, tussen zes uur en half zeven, in de Londense City, waren ook thans de straten overvol met klerken van bankinstellingen en andere kantoren, die van hun werkzaamheden huiswaarts keerden.

Deze drukte maakte het een oude man moeilijk, om een paartje in het oog te houden, dat voor hem uitliep.

Het waren een slank jong meisje, van wie men alleen het goudblonde haar zag, en een kleine heer in een pelsjas.

Hij had zich bij de hoek der straat bij haar gevoegd en sprak nu druk met gedempte stem tot haar.

Herhaaldelijk reeds had zij haar schreden verhaast, zonder dat het haar was gelukt hem kwijt te raken.

Toen hij een poging waagde om haar te kussen, riep zij:

— Laat mij los. Wat wilt ge van mij? Mijn hemel, is er dan niemand in de nabijheid om mij te beschermen?

Nauwelijks had zij dit gezegd, of de oude man was reeds aan haar zijde. Zo onverwacht dook hij uit de schaduw der huizenrij op, dat niet alleen de aanvaller, maar ook het jonge meisje verschrikt omkeek.

— Wat drommel. Laat die jonge dame met rust, riep hij uit, of ik haal een politieagent.

De heer in de pelsjas keerde zich om, en toen hij zag, dat hij een oude, armoedig geklede man tegenover zich zag, riep hij uit:

— Wat gaat het jou aan, wat ik met

die dame te bespreken heb?

— Wat het mij aangaat, wat gij met die dame te bespreken hebt, mijnheer? Misschien heel veel. Lord Edward Rochester is wel voorzitter van de Vereniging tot hulp van gevallen meisjes en lid van verschillende instellingen van weldadigheid, kortom, een beschermer der deugd, maar niettemin geloof ik niet, dat zijn gesprek met deze jonge dame iets te maken heeft met de bedoeling van die liefdadige instellingen.

Nu hij zag, dat men hem kende, werd het ronde gelaat van Rochester, wiens kleine waterige varkensogen de oude verbaasd aanstaarden, doodsbлек. Hij stamelde een paar woorden, die niet te verstaan waren en was een ogenblik later in de duisternis verdwenen.

Het jonge meisje putte zich uit in dankbetuigingen, maar de oude man, die de man met een eigenaardig glimlachje had nageoogd, wilde daar niet van horen.

— Het is al goed, miss, het heeft niets te betekenen. Maar vertel mij eens, wat wilde die man van u?

Het meisje keek haar beschermer verbaasd aan.

Zijn stem klonk nu heel anders, niet meer zo hees als zoeven, en zijn gestalte was niet meer gebogen, maar krachtig opgericht.

Terwijl zij nog steeds met haar verbazing kampte, vertelde zij, dat de heer haar eerst een eindweegs achtervolgd had, om haar daarna aan te spreken. Hij had haar aangeboden, om zich haar lot aan te trekken, daar zij toch maar een arme winkeljuffrouw was, die nauwelijks genoeg verdiende om van te leven.

Als zij zich aan hem wilde toevertrouwen, zou hij er voor zorgen, dat zij niet meer zo hard zou behoeven te werken, want daarvoor vond hij haar veel te jong en te knap.

— Maar, eindigde zij, al ben ik maar een arme winkeljuffrouw, die een zieke moeder moet steunen en al gaat het ons op het ogenblik ook zo slecht, dat onze huisheer ons heeft bedreigd, ons op straat te zullen zetten, als wij niet voor de derde van de volgende maand de huur betalen, zou ik liever 's avonds ook nog ergens gaan werken, dan aan de verlokking van die man toe te geven.

Ach, beste man, zuchtte zij, het is voor een arm meisje dikwijls heel moeilijk zich door het leven te slaan en fatsoenlijk te blijven.

De oude man drukte haar vol medelijden de hand.

— Wanhoop niet, lieve kind, zei hij. Wanneer, zeydet gij, dat die huur betaald moet worden?

— Voor de derde van de volgende maand. Het is vijf pond en ik weet niet hoe ik dit bedrag bij elkaar moet schrapen.

De oude knikte, ten teken dat hij het begrepen had, met het hoofd.

— Waar woont gij? vroeg hij. Het zou mogelijk kunnen zijn, dat ik dan een middel weet om u uit de nood te helpen.

Het meisje noemde haar naam en adres.

— Goed. Ga nu rustig naar huis. Gij zult van mij horen.

Nogmaals drukte hij hartelijk haar hand en, voor zij nog iets had kunnen zeggen, was hij om de hoek van de straat verdwenen.

HOOFDSTUK II.

DE HINDERLAAG

Toen Lord Rochester de volgende ochtend in zijn studeerkamer aan de schrijftafel plaats nam om de post na te zien, viel hem het eerst een klein, langwerpige couvert op, waarvan het adres met

een fraaie vrouwenhand was geschreven en daarom zijn aandacht trok.

Nauwelijks had hij de brief geopend en de eerste regels gelezen, of het bloed steeg hem naar het hoofd en zijn ogen

schitterden van blijde verrassing.
De brief luidde:

Hooggeachte Heer,

Toen ik mij gisteren op weg naar huis bevond, had ik de eer en het genoegen, kennis met u te maken.

Ik zie mij helaas gedwongen, u excuus te vragen voor mijn onbeleefd optreden. Ik wist niet met wie ik de eer had te spreken en het optreden van de oude man belette mij, nader kennis met u te maken en u vriendelijk te behandelen zoals gij dat had verdiend.

Een arme winkeljuffrouw mag het een groot geluk noemen, de bescherming van zulk en voornaam en invloedrijk heer te bezitten.

Ik ben door mijn betrekking op werkdagen gebonden. Als gij mij echter mijn onbeleefdheid kunt vergeven en mij nogmaals wenst te ontmoeten, dan zou het mij gelukkig maken, als gij mij morgen, zondag, in de namiddag tussen vijf en acht uur zoudt willen bezoeken in mijn woning, Balticstraat 285A twee hoog.

Met de meeste hoogachting,

Mary GREEN.

ten huize van Mrs Dumby.

Lord Rochester kon zijn blijdschap nauwelijks bedwingen.

Natuurlijk zou hij gaan.

Hij keek zijn correspondentie verder door en opende ook een witte enveloppe, waarop het adres met een schrijfmachine was geschreven.

Nauwelijks had hij echter het papier opengevouwen en de eerste woorden gelezen, of zijn vreugde maakte plaats voor schrik.

Hij las:

Lord Rochester,

Gij zijt de grootste huichelaar die op twee benen rondloopt. Gij doet voor het oog van de wereld aan allerlei liefdadig werk en zijt mild

met het geld van anderen, wat u echter niet belet om uw arme huurders uit te zuigen en ze onbarmhartig met vrouw en kinderen op straat te zetten, als zij u de verschuldigde huur niet op tijd betalen.

Ik heb daarom het plan opgevat om u een klein lesje te geven. Luister:

In uw studeerkamer staat uw brandkast, waarin zich op het ogenblik veel geld bevindt, dat gij door woeker en bedrog hebt verkregen en waarvan ik u morgen tussen vijf en zeven uur zal ontlasten.

Doe geen moeite om voorzorgen te nemen. Het zou vergeefse moeite zijn.

JOHN RAFFLES,

alias Lord Lister.

Raffles. Toen Rochester die naam las, schrok hij geweldig.

Wee degene, die de attentie trok van deze gentleman-inbreker.

Hij wist maar al te goed, wat deze naam betekende.

De politie deed alles wat mogelijk was maar had Lord Lister nooit in handen kunnen krijgen.

Een paar keren had men hem bijna te pakken gehad, maar steeds was hij weer ontsnapt, zoals onlangs weer te Parijs, waarvan de kranten vol hadden gestaan.

En nu was deze brief er.

Hoe wist Raffles van de aanwezigheid van het geld in zijn brandkast?

Rochester, veegde zich het koude zweet van het voorhoofd.

Zelfs zijn eigen vrouw wist daar niets van af.

De mooie Mary. Opeens dacht hij weer aan Mary Green.

Drommels, wat trof dat ongelukkig. Tussen vijf en zeven, welk een ongelooflijke brutaliteit...

Juist op diezelfde tijd had de jonge dame hem op haar kamer genodigd.

Toen hij er kalm over nadacht, vond hij deze geschiedenis toch al te dom in elkaar gestoken om van Raffles te kunnen uitgaan.

Die dief moest toch begrijpen, dat

hij niet zo dom zou zijn om het geld in zijn brandkast te laten liggen, tot het de briefschrijver zou behagen het te komen halen.

Ongetwijfeld gold het hier een misplaatste grap.

Hij had veel vijanden, vooral onder zijn huurders, en dezen wisten, dat hij gisteren de pacht had ontvangen en met de rentmeester had afgerekend.

Het enige doel van de brief was hem schrik aan te jagen, maar toch besloot Rochester om in elk geval zijn maatregelen te nemen.

Hij belde Scotland Yard op, het hoofdbureau van de Londense politie en vijf minuten later wist hoofdinspecteur Baxter alles van de zaak af.

Zoals telkens, als deze de naam van John Raffles hoorde, raakte ook nu de bekende hoofd-inspecteur geheel van streek.

Alweer die vervloekte Raffles, zuchtte Baxter, terwijl hij zijn collega's wanhopig aankeek. Hoe dikwijls dachten wij de Grote Onbekende in onze macht te hebben en altijd weer ontkwam hij ons in het laatste ogenblik.

Deze brutaliteit van hem overtreft weer alle grenzen. In elk geval zullen we ons deze keer niet laten beet nemen. Zo gemakkelijk als onlangs te Parijs, toen je ons ook tevoren van je plannen op de hoogte hadt gebracht, zult je ons nu niet ontkomen.

Inspecteur Sullivan dacht aan zijn laatste avontuur in de zaak Hopp, Hopp en Co en had moeite een glimlach te onderdrukken.

Heel zeker, hoofdinspecteur, zei hij, deze keer is de zaak heel eenvoudig. Indertijd bleek het dat Lord Lister, die Raffles wilde bestelen, Raffles in eigen persoon was. Wat ligt dus meer voor de hand, dan dat nu John Raffles zich zal vermommen als Lord Rochester?

Raffles is weliswaar groot en slank en Lord Rochester klein en dik, maar daar zal hij wel wat op weten te vinden.

Het komt er op aan, dat wij onze ogen goed open houden, dan kan hij ons onmogelijk ontsnappen.

Reeds een kwartier later bevond hij

zich met een aantal van zijn beste detectives op weg naar de villa van Lord Rochester in Regentpark dicht bij Hyde-Park, waar men hem reeds verwachtte.

Baxter liet zich eerst, nadat hij Lord Rochester had gegroet, de brief van Raffles voorleggen waarvan de inhoud hem reeds was medegedeeld.

— Het is ongehoord, mompelde hij herhaaldelijk, de brief telkens weer overlezende. Komt het uit, dat gij vierduizend pond in uw brandkast hebt?

Rochester ging naar de brandkast, die tussen de ramen stond en opende de deur.

— Kijk maar. Overtuig uzelf. Daar het gisteren zaterdag was en de Bank op die dagen reeds om één uur sluit, was ik niet meer in de gelegenheid het geld daar te deponeren.

— Gij gelooft toch werkelijk niet, hoofdinspecteur, dat deze brief inderdaad afkomstig is van Raffles? Dat zou toch al te mal zijn. Ik steek het geld eenvoudig bij mij.

Hij was al sprekende naar de brandkast gegaan, had het geld in zijn portefeuille en deze in zijn zak gestoken.

— Dat is in elk geval het eenvoudigste, mylord, zei Baxter. Als die Raffles maar niet zo'n door en door geslepen kerel was.

— Dat is hij, bevestigde Rochester en daarom zal ik u niet beletten de maatregelen te nemen, die gij nodig oordeelt. Alleen zou het mij aangenaam zijn, als ik er zelf zo weinig mogelijk last van had.

— Ik verzoek u, mylord, de verzekering te willen aannemen, dat wij alles in het werk zullen stellen, om u er buiten te houden.

Het zou mij zelfs een genoeg doen, als u ons het terrein wilde vrijlaten. Hoe verder u zich verwijdert met het geld, waarvan in de brief sprake is, des te beter. Ook zijn wij, als wij weten dat gij afwezig zijt, veilig voor Raffles, die zich misschien, vermoed als Lord Rochester, aan ons zal voordoen.

— Dus gij meent nog altijd, dat die brief werkelijk van Raffles komt? vroeg Lord Rochester.

— Het komt mij niet waarschijnlijk voor, zei Baxter, maar in elk geval moet ik mijn maatregelen nemen. Mylord kan hierop rekenen: komt Raffles, dan zal Londen vanavond eindelijk van een der gevaarlijkste inbrekers bevrijd zijn.

Lord Rochester wreef zich in de handen. Zijn geld was veilig. Biezonder aangenaam was het hem, dat hoofdinspecteur Baxter zijn afwezigheid gewenst achtte. Dit stemde volkomen overeen met zijn eigen plannen, want nu stond niets meer zijn bezoek aan Mary Green in de weg.

Lang voor de bepaalde tijd waren hoofdinspecteur Baxter en zijn manschappen die namiddag reeds op hun post.

Een deel van hen liet hij naar het park gaan, om zich daar te verbergen, en de anderen kregen een plaatsje in huis, vooral in de buurt van de studeerkamer, om daar zijn bevelen af te wachten.

Hij onderzocht persoonlijk de studeerkamer en vooral alle meubelen die daarin stonden, of zij geschikt waren om iemand tot schuilplaats te dienen. Daarna nam hij zijn plaats in, achter een der meubels, gewapend met zijn revolver.

Nu kon hij gerust komen, de overmoedige John Raffles. Hij, hoofdinspecteur van politie Baxter, was op alles voorbereid.

Alleen dat wachten was zo vermoeiend en vervelend.

De corpulente Baxter, die zich in zijn schuilplaats nauwelijks kon bewegen, deden alle leden pijn. Zijn manschappen had hij een plaatsje in huis gegeven, zodanig dat de bedienden hen niet konden zien.

Het sloeg eindelijk zes uur. Geen geluid werd overigens vernomen en slechts een zwakke lichtstraal viel in de kamer. Men hoorde niets dan af en toe het zachte kraken van een der meubels, dat Baxter telkens deed opschrikken, het tikken van de pendule op de schoorsteenmantel en het praten van de dienstboden in de keuken.

Als er werkelijk eens alleen sprake was van en misplaatste grap? dacht Baxter. Dan was de politie alweer door de meesterdief voor de gek gehouden...

Langzaam maar zeker begon Baxter vermoeid te worden, zakte door zijn knieën en was op het punt in slaap te vallen, toen hij plotseling opschrikte.

Had hij zich vergist? Neen, hij had duidelijk een zacht gekraak bij de deur vernomen. Toen hij voorzichtig opkeek, zag hij, dat deze langzaam geopend werd.

Een donker hoofd verscheen door de opening, waarna de gestalte van een lange, slanke man volgde.

Raffles. Dat moest Raffles zijn...

Baxter durfde haast niet ademen.

De donkere gestalte was intussen de kamer binnen gekomen keek onderzoekend rond en naderde de plek, waar de brandkast stond.

Nu wachtte Baxter niet langer. Hij sprong uit zijn schuilhoek te voorschijn. Een schel gefluit, het afgesproken teken weerklonk, en tegelijkertijd wierp hij zich op de indringer, voor deze gelegenheid had om te vluchten.

— Halt, Raffles. Geef je over. Deze keer ontsnapt je mij niet, bulderde hij terwijl de deur werd geopend en en stuk of zes politie-agenten hun chef te hulp snelden...

HOOFDSTUK III.

HET BEZOEK AAN MISS GREEN

Toen Lord Rochester even over vijf uur op de knop van de elektrische bel drukte aan het huis met het naambordje: F. Dumby, kwam een vriendelijke oude vrouw de deur opendoen. Op zijn vraag

naar Miss Green, antwoordde zij:

— Miss Green verwacht u, waarna zij de bezoeker in een eenvoudige, maar keurig ingerichte kamer bracht.

Zij klopte aan de deur.

— Miss Green...

De deur werd geopend en de bewoonster verscheen op de drempel.

Lord Rochester kon dadelijk constateren, dat het meisje werkelijk heel knap was, ondanks haar iets te forse trekken, die echter verzacht werden door het weelderige, goudblonde haar, hetzelfde haar, dat reeds gisteren zijn aandacht had getrokken en zijn bewondering had opgewekt.

Hij volgde Miss Green, die zich blijkbaar min of meer beschroomd voelde in de kamer.

Eerst nadat Lord Rochester haar herhaaldelijk had verzekerd dat hij in het geheel niet meer boos op haar was, overwon zij haar verlegenheid en vertelde hem van haar moeilijk leven.

— Ach ja, mylord, besloot Miss Green, het is geen prettig leven, dat ik hier heb en gij zult nu wel begrijpen, hoe gelukkig het mij maakt, u bij mij te zien. Het is heel lief van u, dat gij mij wilt helpen. Ik heb vernomen, dat gij aan het hoofd van allerlei verenigingen voor liefdadigheid staat. Dat is mij voldoende waarborg voor uw edele bedoelingen.

— Zeker kindje, men moet er zeer zeker voor waken, dat de onzedelijkheid in de lagere klassen van het volk niet een steeds grotere omvang aanneemt. Als men echter met een knap jonge meisje alleen is...

Met een probeerde hij haar te omhelzen, maar zij ontsnapte hem.

— Gij zijt een vleier, mylord, zei zij. Maar ik ben in elk geval blij, dat gij niet een streng, ernstig gezicht zet, zoals ik dat van een zederechter had gedacht.

Het gesprek nam en andere wending en er werd nu en dan gelachen.

Het werd heel gezellig, vooral toen Mrs Dumby koffie binnenbracht. Zij presenteerde hem sigaretten; zelf rookte zij niet.

Zij had ze speciaal voor haar bezoeker gekocht en het was alleen daarom dat hij niet mocht weigeren, er een op te steken.

Hij had de sigaret nauwelijks half opgerookt, toen zich een zware loomheid van hem meester maakte, zo plotseling

en met zulk een kracht, dat hij zich tevergeefs inspande, zich er tegen te verzetten.

Reeds na enkele minuten vielen zijn ogen dicht, zijn hoofd op de borst en hij was op de divan, waarop hij zat, ingeslapen.

Dadelijk veranderde het toneel. Na een paar seconden haalde Mary Green met een snelle, behendige beweging de portefeuille uit de borstzak van de slaper.

Een raadselachtige glimlach speelde om haar lippen.

— Ik heb het wel bij het rechte eind gehad, mompelde zij, hij heeft het geld natuurlijk uit de brandkast gehaald en in zijn portefeuille gedaan, denkende dat ik dan geen kans kreeg het weg te nemen. Natuurlijk heeft hij ten overvloede de politie in huis gehaald en die zit nu tevergeefs op mij te wachten.

Nadat zij er zich van overtuigd had, dat de bankbiljetten er in waren, legde zij de portefeuille voorlopig op tafel, om eerst iets anders te gaan doen.

Snel wierp zij haar kleren af en ontdeed zich van haar vrouwelijke vormen.

Ook met haar verdere bekoorlijkheden ging het dezelfde weg op.

Ook het goudblonde haar verdween en een zwarte mannenkop kwam te voorschijn.

Mannelijk waren ook de gelaatstrekken, toen Miss Green voor de spiegel haar gelaat van schmink en verf had gereinigd.

Kortom, wat er overbleef, was de slanke, gespierde gestalte van een knappe man van middelbare leeftijd.

Hij wierp een spotende blik op de slapende gast.

— Droom maar eens van mij, lord Edward Rochester, edele beschermer van de vrouwelijke deugd, mompelde hij, terwijl hij uit een tasje, dat hij van achter een gordijn te voorschijn haalde, een overhemd met toebehoren en een elegant wandelcostuum nam.

— Ik hoop, dat u bij het ontwaken geen al te grote teleurstelling wacht.

Binnen enkele minuten had de man zich verkleed.

De vrouwenkleren liet hij, zonder er

zich verder om te bekommeren, liggen.

Eerst nu keek hij weer naar de portefeuille. Hij nam er de inhoud uit, telde het geld na en stak alles bij zich.

In plaats van het bankpapier stak hij een briefje in de portefeuille en nadat hij deze weer in de zak van de sla-per had gestoken, luisterde hij aan de deur. Hij hoorde niets, en opende zacht de deur.

Het portaal was leeg. Onopgemerkt bereikte hij de deur en reeds twee minuten later nam hij bij de eerstvolgende zijstraat een taxi.

Intussen sliep de edele voorzitter van de Vereniging tot opheffing van gevallen vrouwen nog steeds de slaap der rechtvaardigen.

Eerst na een uur werd hij door een schudden aan zijn arm gewekt.

Mrs Dumby, die het vreemd voorkwam, dat het in de kamer van de haar tot dusverre onbekende Miss Green zo merkwaardig stil en donker bleef, had eindelijk moed gekregen en aangeklopt.

Daar zij geen gehoor kreeg, ging zij naar binnen en toen kostte het haar geen geringe moeite om de bezoeker, die zij tot haar verbazing alleen en in diepe slaap had gevonden, wakker te krijgen.

Hij herinnerde zich eerst niets van het voorgevallene, want hij was nog half verdoofd.

Maar toen alles in zijn herinnering terug kwam, greep hij verschrikt naar zijn borstzak.

De portefeuille was er nog, maar toen hij deze te voorschijn haalde en opende, werd hij doodsbleek.

Het geld was weg.

De portefeuille bevatte alleen een briefje, dat hij openvouwde.

Hij las:

Edele beschermer,

Waarom zijt gij niet in huis bij uw brandkast gebleven? Ik had u toch geschreven, dat ik tussen vijf en zeven het geld eruit zou halen.

Dat komt ervan, als de beer uitgaat om honing te snoepen.

Zulke liefelijke, onschuldige schep-

seltjes als dat, wat gij lastig zijt gevallen, zijn niet bestemd voor oude huichelaars.

Probeer niet, het Mrs Dumby lastig te maken.

Zij weet van niets, ik heb de kamer twee uur geleden van haar gehoord.

Bovendien zou het niet in uw voordeel zijn, als het bekend werd, op welke wijze Lord Rochester vierduizend pond is kwijt geraakt.

JOHN RAFFLES.

Lord Rochester stiet en kreet van woede uit en verliet snel de huiskamer. Ongeveer op dezelfde tijd, toen Lord Rochester uit zijn slaap ontwaakte, hielden hoofdinspecteur Baxter en zijn mannen de lange, donkere gestalte vast in de studeerkamer van de bewoner.

Toen er echter licht gemaakt werd bleek de teleurstelling groot te zijn. De bevende, dodelijk verschrikte jongeman was en der bedienden van het huis, die gekomen was om zijn meester een telegram te brengen, dat zo juist bezorgd was.

Het was geadresseerd aan: Hoofdinspecteur Baxter, per adres Lord Rochester.

Daar het donker was geweest in de studeerkamer van zijn meester had de bediende eerst niet durven binnengaan. Hij was niet weinig geschrokken toen hij, terwijl hij de knop van het elektrische licht, vlak bij de brandkast, had willen omdraaien, plotseling bij de keel was gegrepen.

Van alles wat men tegen hem had geroepen had hij niets begrepen.

Baxter zag nu zijn vergissing in en trok de bediende het voor hem bestemde telegram uit de hand.

— Waarschijnlijk een boodschap van Lord Rochester.

Nauwelijks echter had hij het in tegenwoordigheid van zijn beambten geopend en gelezen, of zijn gelaat werd vaalbleek en zijn handen beefden zo hevig, dat het papier op de grond viel. — Wat een ellendeling, riep hij uit, op een stoel neervallend.

Inspecteur Sullivan bukte zich met

een spottend lachje, nam het telegram op en las zijn ondergeschikten op half-luide toon voor.

Beste hoofdinspecteur doe geen moeite. Het geld is sinds een half uur in mijn bezit. Tot de volgende keer dus. John Raffles.

De volgende ochtend werd een groot aantal postwissels verzonden. De meeste waren geadresseerd aan de pachters van Lord Rochester en waren ten bedrage van tweehonderd pond.

Allen bevatten de mededeling dat Lord Rochester de slechte oogst in aanmerking genomen en rekening houden-

de met de moeilijke tijdsomstandigheden, zijn pachters door het bijgaande bedrag tegemoet wenste te komen. Eén der postwissels was gericht aan Kate Berkley, zoals de naam luidde van het jonge meisje, dat Raffles op bezoek had gehad. Ook dit geld was vergezeld van een paar regels, waarin Lord Rochester Miss Kate Berkley excuus vroeg voor zijn onhebbelijk optreden en haar vriendelijk verzocht de vijfhonderd pond, die hij haar deed toekomen, te willen aannemen als bewijs van zijn berouw.

HOOFDSTUK IV.

EEN ONDERHOUD MET LADY ROCHESTER

De ergernis over het geldelijk verlies en zijn morele nederlaag weerhiel den Lord Rochester niet, 's avonds de Regenten-Club te bezoeken, want hij had Percy Meneval beloofd, hem heden revanche te geven voor een spel, dat deze pas aan Lord Rochester had verloren.

Toen hij tegen negen uur de aristocratische club in Westend binnentrad, was zijn partner reeds aanwezig.

Percy Meneval was eerst enige weken geleden in Londen verschenen, maar had door zijn optreden en zijn aanbevelingen dadelijk toegang tot de voornaamste kringen gekregen.

Het heette dat hij een bloedverwant was van de Onderkoning van Indië, van welk land hij ook afkomstig was en dat hij beschikte over fabelachtige rijkdommen. Zijn knap en gebronsd uiterlijk en het geheimzinnige waas, dat hem omgaf, maakten hem in het bijzonder aantrekkelijk voor de dames, zonder dat hij van zijn kant hen veel tegemoet kwam.

Met zijn onafscheidelijke orchidee in het knoopsgat begroette Percy Lord Rochester hartelijk, al kwam het deze ook voor alsof een ironische trek om de mond van de aristocraat speelde.

— Wel? vroeg Meneval, toen beide heren aan het speeltafeltje plaats na-

men. Zijn de zaken gisteren naar wens gegaan?

Lord Rochester meende een ogenblik bij het horen van deze stem, datzelfde geluid korte tijd geleden ergens anders gehoord te hebben, maar hij kon zich niet herinneren, waar dat geweest kon zijn.

Enige dagen geleden, bij hun laatste ontmoeting, had hij Meneval verteld van zijn bezittingen, van de last en de moeite, welke deze hem veroorzaakten en ten slotte dat hij 's zaterdags naar buiten moest om de pacht in ontvangst te nemen en met zijn rentmeester af te rekenen.

Meneval luisterde aandachtig, maar zei eindelijk:

— Gij moet geven, mylord.

Het spel begon.

Vreemd... kwam het, omdat Lord Rochester in gedachten nog over de nederlaag tobde, die hij die dag geleden had of vervolgde hem ook nu het ongeluk, hij verloor slag op slag, tot hij na een verlies van tweehonderd pond de kaarten verdrietig neergooide.

— Laten we ophouden, Mr Meneval, zei hij. Ik hoop, dat deze revanche u voldoende is.

— Volkomen, Lord Rochester, zei Meneval. Mij dunkt, dat gij heden bui-

tengewoon gelukkig in de liefde moet zijn geweest, dat Fortuna u hier aan de speeltafel zo hardnekkig de rug toekeert.

Lord Rochester bloosde tot over zijn oren.

— Gij maakt zeker een grapje, Meneval, zei Rochester op enigszins verlegen toon. Ik ben getrouwd en ben mij van mijn plicht als echtgenoot bewust.

— Dat is de goede opvatting, zei Meneval, terwijl hij de kaarten neerlegde en een sigaret opstak. Ik begrijp dat volkomen, en dat spreekt eigenlijk vanzelf bij de president van de Vereniging tot opheffing van gevallen meisjes.

Ik ben misschien niet serieus genoeg in uw ogen, maar toch zou ook ik wel genegen zijn, mij aan werken van naastenliefde te wijden en daarmee reeds nu, met mijn juist verworven winst, te beginnen. Misschien wilt gij mij met uw rijke ervaring op dat gebied de behulpzame hand bieden.

— Bravo, mylord, zei Lord Rochester, dat besluit strekt u tot eer. Maar ik zou zeggen: wend u tot mijn vrouw. Zij klaagde mij gisteren toevallig haar nood, dat de kas van de Vereniging tot steun van fatsoenlijke armen, waarvan zij beschermvrouw is, geheel is uitgeput. Mijn vrouw zal u voor zulk een aanzienlijk bedrag zeer dankbaar zijn.

Meneval stond op en zei:

— Dank u, mylord, het zal mij veel genoegen doen mylady mijn kleine gift ter hand te stellen.

Toen Percy Meneval in de namiddag van de volgende dag een der vertrekken van Lady Lea Rochester binnen kwam, hoorde hij met luide stemmen kijken.

Deze kwamen uit het boudoir en was afkomstig van mylady, die in woede ontstoken was. Een andere vrouwelijke stem, antwoordde haar schreiend:

— Mylady, ik verzeker u...

— Zwijs, schaamteloos schepsel. Zo iets in mijn huis. Vertrek; ga dadelijk heen. En laat je niet meer in mijn huis zien. Waarom ga je niet? Wacht, ik zal je een handje helpen. Neem dit als aandenken mee, en dit en dit.

Percy Meneval hoorde het geluid van oorvijgen, waarop telkens een pijnlijke kreet volgde. Bijna op hetzelfde ogen-

blik werd de deur van het boudoir geopend en een jong meisje in dienstbodekleding snelde met roodgeweende ogen, angstig de kamer uit.

Het meisje was knap en jong en zag er lief uit; een reden te meer voor Meneval, om medelijden met haar te voelen.

Het meisje was verbaasd blijven staan, toen zij de vreemdeling zag en omdat er niemand anders aanwezig was, sprak Meneval haar aan, om haar te vragen, wat de reden was van haar verdriet.

Snikkend vertelde het meisje hem, wat er was voorgevallen.

Haar meesteres was zeer streng op zedelijk gebied. Zij duldde van haar personeel niet de kleinste liefdegeshiedenis.

— Ach, mijnheer, vervolgde zij snikkend, gij moet niet slecht over mij denken. Ik ben van nette familie en een fatsoenlijk meisje. Er bestaat een eerlijke verhouding tussen Alfred Reynolds en mij. Hij wil met mij trouwen, zodra hij een vaste betrekking met een behoorlijk salaris heeft gekregen.

Gisteren wachtte hij mij op bij het hek van het park, om mij mede te delen, dat hij veel kans heeft, op een grote bankinstelling geplaatst te worden.

Wij liepen een poosje heen en weer en toen wij afscheid namen, gaf hij mij een kus.

Dat heeft de kok door het raam gezien en het aan mijn meesteres overgebied.

Die kok heeft al lang het land aan mij, omdat ik niets van zijn mooie praatjes wil weten.

Zij brak opnieuw in tranen uit, en verborg het gezicht in haar handen.

— Niet huilen, kindlief, zei Percy Meneval, die haar liefdevol aankeek.

— Ach, wat moet er nu van ons worden? jammerde het meisje. Nu ben ik zonder betrekking en mylady zei, dat zij in mijn getuigschrift zou zetten, dat zij mij wegens onzedelijke levenswandel had ontslagen.

— Laat mylady in het getuigschrift zetten wat zij wil, zei Meneval. Zeg mij uw naam en het is een kleine moeite voor mij om u een betere betrekking te

bezorgen bij een menslievende dame. Ik beloof u dat ik voor u zal zorgen.

Ik heet Nelly Somerset en als gij mij wilt schrijven, dan is mijn adres bij mijn tante, Mary Somerset, Wilsonstreet, 318.

Het meisje keek hem dankbaar aan.

— Ach, mijnheer, hoe zal ik u danken?

Zij droogde haar tranen en ging minder bezwaard heen, nadat Meneval haar nogmaals beloofd had, dat zij binnen drie dagen iets van hem zou horen.

Juist was zij vertrokken, toen een ander dienstmeisje de kamer binnentrad. Meneval overhandigde haar zijn kaartje met verzoek het aan mylady te willen geven.

Toen zij terugkwam, zei het meisje, dat het mylady een genoeg was mijnheer te ontvangen.

Toen Meneval het weelderig ingerichte boudoir van de dame binnenkwam, was Lady Rochester juist gereed met haar toilet.

Zij was een grote, slanke verschijning. Glimlachend stak zij Percy Meneval haar hand toe.

— Gij hebt lang op u laten wachten, Mr Meneval, zei de ongeveer dertigjarige dame met enigszins geharde stem, maar gelukkig hebt gij eindelijk de weg naar mijn huis gevonden.

— Ik weet niet of gij op de hoogte zijt van mijn komst? zei Meneval.

— O jawel, mijn man heeft mij verteld, dat gij van plan zijt, aan ons liefdewerk deel te nemen.

Ga zitten, mijnheer en sta mij toe, dat ook ik het mij gemakkelijk maak. Ik ben namelijk nog een beetje vermoed door de laatste drukte. Mijn man heeft er waarschijnlijk wel van verteld. Wij hebben eergisteren de politie in huis gehad.

Meneval zei van niets te weten.

Mylady had zich op een divan neergevlid en keek haar bezoeker verwonderd aan.

— O neen? Nu, eigenlijk had het ook niet veel te betekenen. Verbeeld u. Eergisteren veroorloofde een grapjas zich de gekheid, mijn man te dreigen, dat hij die dag zou komen om zijn

brandkast leeg te halen en die brief te ondertekenen met de beruchte naam John Raffles. Gij hebt zeker wel van die man gehoord?

— Ja, mylady, en is de Grote Onbekende gekomen?

— Neen, maar wij waren toch wel een beetje zenuwachtig, mijn man echter bleef kalm en stak het 'geld eenvoudig bij zich; en liet zich zelfs niet weerhouden diezelfde namiddag de godsdienst-oefening bij te wonen in het ziekenhuis in Whitechapel.

Onze politie is voortreffelijk en bovendien zijn de verhalen, die over Raffles in omloop zijn, zeer overdreven. Ik houd hem voor een gewone dief en opsnijder.

— Werkelijk, mylady? zei Meneval met een vreemde uitdrukking in zijn ogen. En niettegenstaande dat waart gij eergisteren zo zenuwachtig?

— Ja, maar dat heeft ook een bijzondere reden, zei mylady. Ik kan het u wel vertellen, gij zult het niet verraden.

Luister: mijn man had wel zijn eigen geld uit de brandkast genomen, maar wist niet, dat zich daarin ook het mijne bevond. Hij vermoedt namelijk niets van het bestaan daarvan en mag het ook niet weten. Mijn man vindt het vreselijk als ik hem om geld voor mijn toiletten vraag. Ik heb daarom wat geld overgespaard en daarmee door een van mijn vertrouwde vrienden aan de beurs gespeculeerd. De vorige week heb ik tien-duizend pond gewonnen.

— En was dat geld in de brandkast? vroeg Meneval vol belangstelling.

— Het is er nog in, zei Lady Rochester. In de brandkast bevindt zich namelijk een geheim vak, waarvan ik alleen de sleutel heb. Mijn man heeft mij dat vak afgestaan om er mijn juwelen in te bewaren. Hij weet niet, wat er nog meer in zit.

Begrijpt gij nu, dat ik zenuwachtig was? Ik kon het geld er onmogelijk uitnemen, daar de brandkast na de ontvangst van de brief voortdurend onder toezicht was van mijn man en de politie. Ik ben er van overtuigd, dat die Raffles het geld toch niet gevonden zou hebben. Toch zou ik die zogenaamde Grote Onbekende graag eens willen zien.

Meneval die nadenkend voor zich uit had gestaard, glimlachte bij de laatste woorden van mylady.

— Die wens van u zou wel eens in vervulling kunnen gaan, mylady zei hij. Wees maar voorzichtig, neem u in acht. Misschien komt Raffles het verzuimde nog inhalen en uw geld en juwelen meenemen.

De dame sloeg met haar zakdoekje naar hem.

— Gij maakt mij bang. Gij hebt gelijk, ik ben onvoorzichtig. Morgen reeds ga ik mijn geld en juwelen deponeren bij de Engelse Bank.

— Sta mij toe, zei Meneval, nu over de zaak te spreken, waarvoor ik hier ben gekomen en waaraan ik het genoegen te danken heb, een ogenblik van uw gezelschap te mogen genieten.

— Dat genoegen is ook aan mijn kant, zei mylady, terwijl zij opstond. Maar ga voort, mijnheer. Gij komt met uw gave op het juiste ogenblik, want onze kas is leeg. Het grote weldadigheidsconcert in december heeft veel geld gekost.

— Wat zegt u? vroeg de bezoeker. Heeft het weldadigheidsconcert uw kas uitgeput. Dat is onbegrijpelijk. Het doel van dit concert kan immers alleen zijn geweest om die kas te vullen.

— Wacht een ogenblik, dan zal ik u het raadsel oplossen.

Zij ging naar haar schrijfbureautje en kwam met een soort kasboek terug.

— Kijk, hier aan de linkerzij vindt gij, post voor post, de gelden die zijn ingekomen. Zoals gij kunt zien, bedragen deze totaal 2615 pond en 33 shilling.

— Een flink bedrag, meende de bezoeker.

— Zeker. Maar kijk nu eens naar de lange reeks van uitgaven.

Meneval deed het en durfde zijn ogen nauwelijks geloven.

De uitgaven voor zaalversiering, het oprichten van een toneel, verlichting en muziek, de orkestleden en nog meer, alles te zamen bijna 800 pond, konden er nog door, maar daar waren nog andere posten ook.

Spijzen en dranken aan de bestuurstafel, 50 pond.

Lady Vernolmes' voorschot voor haar

Arabisch costuum, 50 pond.

Lady Vernolmes' extra uitgaven voor de versiering van haar Turkse harem, 30 pond.

Miss Ellinor, lid van het Olympia theater, onkosten voor haar toilet, 40 pond.

Mr Sweadly, dirigent van de opera, onkosten voor auto en honorarium 20 pond.

Wat? vroeg Meneval verbaasd, ik meende dat de artiesten zich belangloos ten dienste der weldadigheid hadden gesteld?

— Ongetwijfeld, zei mylady glimlachend, zij laten alleen hun onkosten en hun verloren uren vergoeden.

— Een mooie liefdadigheid, riep de bezoeker uit, terwijl hij de laatste post las, waarop vermeld stond: De beschermvrouw, voor auto's, fooien, briefport, honderd pond.

Lady Rochester sloeg snel het boek dicht. Zij zelf was immers de beschermvrouw.

Meneval wist nu, uit welke bron de gespaarde gelden van mylady kwamen.

Hij werd rood van verontwaardiging en het kostte hem moeite om zijn kalmte te bewaren.

— Begrijpt gij nu, Mr Meneval, dat wij uit onze kas ongeveer 500 pond moesten bijpassen en dat uw gift dus zeer welkom is?

— Dat begrijp ik volkomen, antwoordde de bezoeker met een fijn lachje. Ik heb u nu echter één voorwaarde te stellen. Gij moet het bedrag, dat ik u ter hand zal stellen, voor liefdadige doeleinden gebruiken, die ik u zal opnoemen.

Lady Rochester keek hem verbaasd aan.

— Maar, mijnheer, dat is immers gekheid. Op een dergelijke conditie zou ik voor uw gift moeten bedanken.

— Ook goed, dan behoud ik mijn geld, zei Meneval kalm en stak de portefeuille, die hij reeds voor de dag had gehaald, weer bij zich.

Plotseling stond mylady naast hem en zei op vleiende toon:

— Mr Meneval, waarom spelen wij eigenlijk comédie? Waarom zijn wij niet eerlijk tegenover elkaar? Beken het openhartig, dat die hele weldadig-

heidskwestie slechts een voorwendsel is geweest. Hoe heb je het over je hart kunnen krijgen om mij eens in de vestibule van het Brits Museum een uur tevergeefs laten wachten?

Geloof mij, Meneval, het viel mij niet gemakkelijk, om die regels aan je te schrijven. Maar ik kon niet anders, mijn gevoel was sterker dan ik.

Percy, ik houd van je en daarom vergeef ik je, dat je mij toen voor niets hebt laten wachten en dat je eerst nu de stem van je hart hebt gevolgd.

Meneval was in het eerste ogenblik stom van verbazing.

Was Lady Rochester plotseling krankzinnig geworden?

Ineens begon hij alles te begrijpen.

Sinds zijn entree in de voorname kringen hadden de dames uit die gezelschappen hem met liefdesverklaringen achtervolgd en werd hij overladen met billets-doux.

Hij had echter nooit notitie genomen van die talrijke briefjes en ze meestal zelfs ongelezen verbrand.

Hij herinnerde zich nu echter een van die briefjes. Het was ondertekend geweest met de woorden Lady Lea R, had de krankzinnigste liefdesverklaringen behelsd, terwijl de schrijfster hem verzocht om een rendez-vous met haar, in de voorhal van het Brits Museum.

Hij had er toen niet over nagedacht, wie de schrijfster van de brief kon zijn, maar nu wist hij het.

Verontwaardiging maakte zich van hem meester.

Deze getrouwde vrouw, die zoëven een onschuldig jong meisje had geslagen en vol verontwaardiging de deur had uitgejaagd, deed liefdesverklarings-

gen aan een haar geheel onbekende man en nodigde hem uit voor een tête-à-tête.

Dit alles ging Meneval door het hoofd, maar hij bleef zijn kalmte bewaren.

Nadat hij van zijn eerste verbazing bekomen was, scheen het, alsof hij verrukt was over de bekentenis van Lady Rochester en alsof haar bekoorlijkheden een diepe indruk op hem hadden gemaakt.

Hij keek haar nu met geheel andere ogen aan en luisterde vol aandacht naar haar, toen zij hem bekende, dat zij hem reeds vanaf het eerste ogenblik had liefgehad, dat de stap, waartoe zij was overgegaan, haar niet was kwalijk te nemen, omdat zij een man had, die voor haar veel te oud was en op wie haar bekoorlijkheden geen indruk maakten.

— Ik wist, dat je wel bij mij zoudt komen, Percy, fluisterde zij volkomen schaamteloos. Maar nu stil, daar komt iemand. Eén ding nog. Morgenavond gaat mijn man op reis. Ik zal je een paar regels schrijven en bij het briefje de sleutel van het tuinpoortje in sluiten, maar je moet na middernacht bij mij komen.

Buiten werden nu van dichtbij schreden vernomen.

De deur werd geopend en Lord Rochester kwam binnen.

Toen Percy Meneval een kwartier later het huis verliet, lachte hij stil voor zich heen.

— Wat zei ze bij het afscheid? mompelde hij. Tot morgennacht. Wees gerust, mylady, wij zullen elkaar al eerder terugzien.

HOOFDSTUK V.

EEN NACHTELIJK BEZOEK

Toen Lord en Lady Rochester bij het souper tegenover elkaar aan tafel zaten, sprak mylady haast alleen over de jonge Meneval. Zij prees zijn galanterie en zijn verstand en opperde het plan

om hem eens uit te nodigen te komen dineren.

Haar man luisterde verstrooid. Hij was met zijn gedachten blijkbaar elders.

Nog voor de bediende het dessert had

afgenomen, stond hij op en verontschuldigde zich bij zijn vrouw. Hij moest naar een algemene vergadering van de Vereniging tot verbetering van het lot der gevangenen. Het zou wel laat kunnen worden, zij moest maar niet op hem wachten.

Op straat nam hij een taxi en gaf de chauffeur een adres op.

Een half uur later belde Lord Rochester aan een deur, die met een koperen bordje prijkte, waarop de naam Arabella Norfolk was gegraveerd. Deze dame was koriste van het Alhambra-teater.

— Hier zal ik ten minste niet verrast worden als zondag bij Mary Green, mompelde hij.

Hij had niet gemerkt, dat hem op zijn weg daarheen een andere taxi was gevolgd.

Na het vertrek van haar echtgenoot had Lady Rochester zich vroegtijdig ter ruste begeven.

— Hoe jammer, dat je niet bij mij bent, Percy, mijn lieveling. Als ik maar had kunnen vermoeden, dat de gelegenheid reeds nu zo gunstig zou zijn, dacht zij, voor zij in slaap viel.

Hoe lang zij geslapen had, wist zij niet, maar plotseling werd zij door glaserinkel gewekt.

Ontsteld keek zij om zich heen.

Het was pikdonker in de kamer, maar toen zij naar de balkondeur keek, schrok zij geweldig.

Bij het zwakke licht van de maan zag zij de donkere gestalte van een man. Hij had de glasruit ingedrukt, zijn hand door de opening gestoken en de deur geopend.

Lady Rochester wilde om hulp roepen maar zij kon geen geluid geven. Haar keel was als toegeknepen, want bij het licht van een zaklantaarn, die de indringer had aangeknipt, ontdekte zij de loop van een revolver.

— Goede avond, mylady, hoorde zij een stem zeggen, die haar bekend voorkwam. Blijf kalm. Dan hebt gij niets te vrezen, zei de man.

Hij ging naar de wand bij de deur en ontstak door het omdraaien van de schakelaar het elektrische licht.

Lady Rochester kon een halfluide uit-

roep van schrik en verbazing niet bedwingen.

Wat zij bij het horen der stem een oogenblik had gedacht werd nu zekerheid. Zij herkende de man, die nu met gekruiste armen en glimlachend tegenover haar stond.

Het was Percy Meneval.

— Wat en brutaliteit, klonk het onwillekeurig van haar lippen. Als gij uw verlangen en ongeduld niet meer hadt kunnen bedwingen.....

De jongeman viel haar in de rede.

— Gij vergist u, mylady. Er is hier geen sprake van verlangen of ongeduld. Ik moest langs de pilaren van het balkon naar boyen klimmen en dat is niet de gemakkelijkste weg. Maar ik moest wel, want als ik had gewacht tot gij mij de sleutel hadt gestuurd, dan waren de bewuste tienduizend pond niet meer aanwezig geweest.

— Percy Meneval, om Godswil, wat betekent dit alles?

— Het betekent, dat ik hier ben gekomen om de tienduizend pond van u te eisen, die gij de armen hebt onthouden, want het geld, waarmee gij aan de beurs hebt gespeculeerd, behoorde aan de armen, voor wie gij het bijeengezameld hadt. Uw winst komt hun dus ook toe.

Ik ben ervan overtuigd, dat gij dat in zult zien en aan de armen hun rechtmatige eigendom teruggeven.

Nu Lady Rochester zag, dat haar leven geen gevaar liep, verdween haar angst.

— En alleen om mij dat te vertellen komt gij als een dief in de nacht hier? Het is onbeschaamd. Ik zal mijn bedienden roepen en u de deur uit laten gooien.

— Dan zouden de bedienden meteen kunnen horen, dat het nachtelijk bezoek van Percy Meneval in andere omstandigheden hun meesteres zeer aangenaam zou zijn geweest. Het spijt mij, zei hij, toen hij zag dat Lady Rochester haar gelaat in de handen verborg, dat ik u verdriet moet doen, maar het gaat niet langer, dat men zich voor de wereld in de mantel van zedelijkheid hult, dat men gevallen vrouwen de hand boven het hoofd houdt, dat men

een arm, onschuldig meisje, omdat zij even met haar verloofde praat, als een eerloze behandelt en de deur wijst ... en in de nacht zelf alle wetten van eer en deugd en echtelijke trouw met voeten treedt.

Ik moet u bekennen, Lady Rochester, dat de gemene meid in Whitechapel in mijn ogen zedelijk hoger staat dan gij.

Afwerend strekte Lady Rochester haar armen uit.

— Houd op, Percy. Ga heen. Ga heen

— Niet voordat ik de tienduizend pond in mijn bezit heb.

— Kom dan morgen terug. Laat mij niet tevergeefs een beroep doen op uw ridderlijkheid. Bedenk, wat gij aan een dame verschuldigd zijt.

— Gij vergist u, mylady, zei Meneval. Mijn naam luidt anders. Ik behoor tot hen, die de dupe zijn geworden van leugens en huichelarij, en daarom is het mijn levensdoel, die overal te bestrijden waar ik ze op mijn weg ontmoet. Mylady, gij hebt vandaag de wens geuit, de opsnijder Raffles eens van aangezicht tot aangezicht te zien.

Weinu, die wens is vervuld. Kijk mij aan. Ik ben John Raffles. Kijk, en met een snelle beweging verwijderde hij zijn vals baardje, die opsnijder Raffles staat voor u.

Lady Rochester werd zo bleek als een doek.

— Als gij nu maar inziet, vervolgde Raffles, dat verdere tegenstand vergeefse moeite is en u slechts onaangenaamheden kan berokkenen, dan zult gij niet voor niets een beroep hebben gedaan op mijn ridderlijkheid.

Ik zal mij een ogenblik omkeren, om u gelegenheid te geven uw bed te verlaten en een peignoir aan te trekken; daarna zult gij de goedheid hebben, mij de sleutel van de brandkast te geven en mij daarheen te geleiden.

Haast u nu, mylady. Het zal ook u zeker aangenaam zijn, zo spoedig mogelijk een einde te maken aan dit tête-à-tête.

Raffles keerde zich om, terwijl zij haar bed verliet en een peignoir aantrok.

— Klaar? vroeg Raffles, voor hij zich omkeerde. En nu de sleutel. Zo, dank u wel. Wilt u mij nu voorgaan naar de brandkast?

Lady Rochester had zoveel ontzag voor de revolver, die Raffles in de hand had, dat zij zonder een woord van protest de bezoeker voorging naar de brandkast.

Met de sleutel, die zij hem gaf, opende Raffles onmiddellijk de deur en met het tweede sleuteltje, dat zij hem ook niet had durven weigeren, ontsloot hij hetzelfde vak, waaruit Lord Rochester de vierduizend pond had genomen.

— En nu het geheime vak? vroeg hij toen Lady Rochester aarzelde.

— En als ik weiger het u te tonen? vroeg zij, al haar moed verzamelend.

Raffles glimlachte.

— Dat zou u niet baten. Want kijk eens, zei hij, terwijl hij haar een grote leren tas liet zien, die hij onder zijn jas verborgen had. Hierin bevindt zich een electrisch apparaat, waarmee ik de stalen platen van de brandkast binnen korte tijd kan doen smelten.

Dat werk zou enige tijd in beslag nemen en de brandkast zou erg beschadigd worden.

De ijzige kalmte van de indringer deed Lady Rochester begrijpen, dat het voor haar het beste zou zijn, zo spoedig mogelijk een eind aan de zaak te maken.

Zij gaf hem een naaldvormig instrument, waarmee hij op een door haar aangewezen ornamentje drukte. De achterwand van het vak schoof open.

Een ander vak werd nu zichtbaar en daarin bevonden zich de juwelen en het geld.

Raffles nam eerst het geld, waarna hij met kennersblik de juwelen bekeek.

De vrees van lady Rochester, dat hij ook de juwelen zou meenemen, werd niet bewaarheid. Hij legde ze weer in het vak en schoof dat dicht.

— Zie zo, mylady, ik dank u uit naam van de armen, die ik weer in het bezit van hun eigendom zal stellen, zei hij, terwijl hij haar met een buiging de sleutels terug gaf. Ik wens u verder goede nachrust. Gij zult zeker goed slapen in het bewustzijn u bevrijd te hebben

van onrechtmatig verkregen goed en een goed werk te hebben gedaan.

Hij geleidde mylady, naar haar slaapkamer terug om zich van daar weer langs dezelfde weg, die hij gekomen was, te verwijderen.

Maar zover kwam het niet.

Want toen Lady Rochester, voor hem de slaapkamer binnentrad, stiet zij een kreet van verrassing uit.

Dichtbij de deur, met een gelaat, waarop woede te lezen was, stond Lord Rochester.

HOOFDSTUK VI.

EEN PRECAIRE TOESTAND

— Hier ben ik tenminste gevrijwaard voor verrassingen zoals verleden zondag, had Lord Rochester gemompeld, toen een dienstmeisje van Miss Arabella Norfolk de deur opende.

Waar is Miss Norfolk? vroeg hij direct.

— Miss Norfolk is nog niet terug, mylord.

Lord Rochester keek haar met grote ogen aan.

— En wat is dit dan?

Zijn oog was gevallen op een jas en een herenhoed die aan de kapstok hingen.

Het dienstmeisje werd verlegen.

Zij behoefde echter geen antwoord te geven, want een deur ging open.

— Wie is daar Lisette? Met wie sta je te praten?

Zij, die deze woorden uitriep, was een knappe blondine, die op de drempel van de deur was verschenen. Langs haar heen keek men in een helder verlichte kamer, waarin een rijk gedekte tafel stond. Als enige gast zat daar een elegant geklede, fors gebouwde heer.

Men kon dit alles slechts en ogenblik zien, want Miss Arabella, was dadelijk te voorschijn getreden en had de deur achter zich dicht gedaan.

— Geen scenes hier, zei zij op halfluide toon tot Lord Rochester, die haar woedend aankeek. Ik kon niet weten, dat je juist nu zoudt komen. Trouw ben ik je niet verschuldigd, want ik ben je vrouw niet. Ga nu heen en een beetje gauw alsjeblieft. Luitenant Oliver, die je wel kent, is een hoofd groter dan jij en een uitstekend bokser.

Zonder hem verder met een blik te verwaardigen, keerde zij hem de rug toe en ging de kamer uit.

Lord Rochester wist nauwelijks hoe hij buiten was gekomen.

— Wat een canaille, mompelde hij woedend, toen hij weer op straat stond. Het zal lang duren, eer wij elkaar weerzien.

Een poosje liep hij besluiteloos heen en weer. Toen hij eindelijk wat kalmer was geworden, besloot hij naar zijn club te gaan, want hij wilde in deze opgewonden toestand nog niet naar huis.

In de club dronk hij een paar glazen whiskey-soda en praatte met een paar kennissen. Ongeveer een uur na middernacht begaf hij zich huiswaarts.

Hij was nu kalmer geworden en toen hij zijn huis naderde, dacht hij weer aan het gebeurde.

— Hoe heb ik mij ooit met zulk een vrouwmens kunnen inlaten, mompelde hij. Een fatsoenlijke vrouw doet zo iets niet. Lea zou door haar trots weerhouden worden haar ogen op te slaan naar een andere man.

Hij nam zich voor, niet om zijn vrouw voortaan trouw te blijven, maar om het verraad, dat hij aan haar beging, goed te maken door kleine attenties en cadeautjes.

Met dergelijke voornemens bezielde, kwam hij thuis.

Toen hij boven was en op het punt stond, de deur van zijn slaapkamer te openen, viel het hem op, dat er licht brandde.

Hij bleef verbaasd staan. Was zijn vrouw nu nog op? Zou zij misschien on-

der het lezen van een boek zijn ingeslapen?

Hij luisterde aan de deur, maar hoorde niets.

Hij klopte, maar daarbinnen bleef alles stil.

Hij opende de deur en ging de kamer binnen.

Vreemd, het vertrek was leeg.

Maar wat betekende dat? Zijn blik viel op het gebruikte bed, op het ingedrukte raam, op een zwarte jas en herenhoed, die over en stoeleuning hing en op een zaklantaarn op tafel.

Mijn hemel, wat zou er gebeurd zijn?

Juist wilde hij om hulp roepen, toen hij stemmen hoorde. De deur der aangrenzende kamer werd geopend en daar kwam zijn doodgewaande vrouw, gevolgd door een chic gekleed heer, de kamer binnen.

Ondanks het ontbrekende baardje herkende hij onmiddellijk Percy Meneval.

Die man, zijn vrouw, het gebroken venster, de zaklantaarn op tafel, hoe moest hij dit alles uitleggen? Met wijdgeopende mond staaarde hij naar het tweetal.

Wachtte hem hier misschien dezelfde scene als zoeven bij Arabella?

— Goddank, dat je eindelijk weer hier bent, Edward. Bescherm mij. Die ellendeling is Raffles, zei zijn vrouw.

Lord Rochetser keek de bezoeker met uitpuilende ogen aan.

— Raffles?

Deze maakte een beleefde buiging.

— Om u te dienen, Lord Rochester. Misschien kent gij mij beter onder de naam Mary Green. Het spijt mij, dat had u nog niet verwacht.

De naam Mary Green herinnerde Lord Rochester aan zijn onaangenaam avontuur.

Raffles vervolgde met een beleefde glimlach:

— Het doet mij leed, mylord, u onaangenaam te moeten zijn. Ik vond de huisdeur gesloten en moest dus deze ongewone weg nemen, hij wees naar de gebroken vensterruit, om een onbeduidend zaakje met uw echtgenote op te knappen.

— Hij heeft mij bestolen, Edward, riep zijn vrouw. Tienduizend pond, die ik in de brandkast bewaarde, heeft hij geroofd.

Lord Rochester riep:

— Dat is ongehoord. Noemt gij dat en onbeduidend zaakje? En maakt gij bij het afhandelen van dergelijke onbeduidende zaakjes altijd gebruik van zo'n wapen?

Hij wees op de revolver, welke Raffles nog steeds in de hand hield.

— Neen, mylord, zei Raffles, tenminste niet tegen dames. Wees niet bang. Overtuig er u zelf van: de revolver is niet geladen.

Dit was dom van hem, want op het volgende ogenblik blonk in de hand van Lord Rochester een revolver.

De angst, dat Raffles hem in het schieten voor zou zijn, had hem weerhouden, het wapen eerder te gebruiken.

Bliksemsnel liet hij echter het wapen met een kreet van pijn vallen, want geweldige slag trof zijn arm zodat de revolver in een grote kring opzij vloog.

— Het is beter, dat ik dat ding onder mijn hoede neem, voor gij domheden begaat, zei Raffles dood kalm.

Op hetzelfde ogenblik weerklonk belgerinkel door het gehele huis. Raffles had niet kunnen verhinderen, dat Lord Rochester terwijl Raffles zich had gebukt, op het knopje van de elektrische bel had gedrukt.

— Dat is het domste, wat gij hadt kunnen doen, zei Raffles. Maar er is nog niets verloren. Laat mij de weg vrij.

— Ik denk er niet aan, riep Lord Rochester, die zodanig voor het venster ging staan, dat Raffles niet langs deze weg kon ontkomen. Eerst geeft gij het gestolene terug.

— Ik raad u, laat mij de weg vrij, riep Raffles met de revolver in de hand.

Mylady gilte van angst en Lord Rochester aarzelde een ogenblik.

Daar weerklonken de voetstappen van de bedienden, die aan kwamen lopen en hun meester kreeg opnieuw moed.

Raffles liet zijn arm zinken en wierp zich lachend in een stoel. Het was hem

geen ogenblik ernst geweest om te schieten.

— Gij hebt gelijk, Lord Rochester, zei hij op spottende toon. Ik beklaag uw onbezonnenheid alleen in uw eigen belang. Want nu zult gij u moeten inspannen om mij zo ongemerkt mogelijk van de baan te krijgen.

Hij stak, nadat hij vergunning aan Lady Rochester had gevraagd, een sigaret op.

De deur werd geopend en de verschrikte gezichten van een aantal halfgeklede bedienden verschenen.

Lord Rochester nam een heldhaftige houding aan.

— Gelukkig ben ik vroeger thuis gekomen dan eerst mijn plan was, zei hij. Zodoende was ik in staat een vreselijke misdaad te voorkomen, want die man, die door het venster in de slaapkamer van mijn vrouw is binnengedrongen, is Raffles.

Deze naam werkte als een toverwoord op de bedienden en bijna eerbiedig staarden zij naar de beruchte man.

— Wat betekent dat? vroeg Lord Rochester ongeduldig. Hij had niet anders verwacht, dan dat de bedienden zich op de man hadden geworpen.

Maar de onverstoerbare kalmte van die beruchte man, die ongestoord en zonder op hen te letten, zijn sigaret rookte, met de revolver in zijn hand, waarmee hij schijnbaar onoplettend speelde, hielden hen in bedwang. Het scheen hun geraden, om op en afstand te blijven.

— Mylord, zei eindelijk een der bedienden op verlegen toon, mij dunkt dat het een zaak voor de politie is.

— Roep dan de politie, riep zijn meester. Jij, John, zei hij tot de oudste bediende, die aarzelend dichterbij was gekomen, bel onmiddellijk Scotland Yard op en vraag hoofdinspecteur Baxter dadelijk met voldoende hulp hier te komen om Raffles te arresteren.

— En vergeet niet, er een hartelijke groet van Raffles aan hoofdinspecteur Baxter bij te voegen. Zeg hem, dat hij zich moet haasten, zei Raffles met een spottend lachje.

Lord Rochester nam geen notitie van deze woorden.

— Jij Bob, haal uit mijn kamer de twee revolvers, die boven het wapenrek hangen en de Winchesterbuks uit de geweerkast. Breng mij de ene revolver, wapen jezelf en Baptiste met de andere en blijft met jullie tweeën in de voorkamer, om op het eerste teken bij de hand te zijn.

Willem en James jullie gaan naar het park. Wekt de tuinman, en houdt met hem de wacht onder het balkon, opdat de misdadiger ons niet kan ontsnappen langs dezelfde weg, die hij gekomen is.

En jij, Peter, blijf bij de huisdeur staan en laat de politie binnen, zodra deze komt.

De bedienden verwijderden zich en toen Bob met de wapens was teruggekeerd, en zich weer had verwijderd, was het drietal alleen.

— Zie zo, zei Raffles, terwijl hij opstond en de rest van zijn sigaret in en asbakje wierp, nu kunnen wij eindelijk eens ernstig met elkaar praten.

Weet gij, Lord Rochester, dat gij bezig zijt, een morele en maatschappelijke zelfmoord te plegen? zei Raffles.

— Wat betekent dat? vroeg Rochester. Denk je door drogredenen indruk op mij te maken. Ik doe een weldaad, doordat ik de zogenaamde Percy Meneval ontmasker en een gevaarlijk misdadiger onschadelijk maak.

— Zeker, knikte Raffles, maar hebt gij er wel aan gedacht, dat ik mij zou kunnen wreken met het ontmaskeren van zekere personen?

Het zal een rechtszaak worden, Lord Rochester en dan zal ik het genoeg hebben, enige pikante biezonderheden omtrent Lord en Lady Rochester aan de dag te brengen.

Lord Rochester haalde vol minachting zijn schouders op.

— De justitie zal weten wat zij moet geloven van de verdachtmaking van een gewetenloze misdadiger. Wat mijn echtgenote betreft, ik begrijp niet, wat je met je insinuaties wilt zeggen.

— Nu, ik zou bijvoorbeeld kunnen vertellen, zei Raffles, dat uw vrouw de tienduizend pond, die zij mij heden gaf, aan de armen ontstolen heeft.

Bedenk verder, dat ik binnengedron-

gen ben in de slaapkamer van uw vrouw. Misschien zou ik kunnen vertellen, dat ik bij en poging om mylady nog meer te ontroven dan geld, geen tegenstand van haar zijde heb ondervonden, maar haar wens.

— Dat is een brutaliteit, die niemand zal geloven, siste Rochester. Dat is te dwaas om het over te vertellen.

— Lord Rochester, antwoordde Raffles op koele toon, ik geef u nogmaals de raad: roep uw bedienden terug en zorg ervoor, dat ik zonder opzien te wekken dit huis kan verlaten.

Dwing mij niet om voor het gerecht met het bewijs te komen, dat Lady Rochester niet allen een dievegge is, maar ook een gewetenloze echtbreekster, die de tijdelijke afwezigheid van haar man gebruikt om galante avonturen na te jagen.

— De beledigingen van iemand als gij laten ons koud, zei Lady Rochester, maar het is beneden onze waardigheid om zich in het openbaar door een inbreker te laten beledigen. De wereld geloof maar al te gaarne gelaster. Ik geef je daarom de raad, Edward, die man te laten gaan en daardoor een eind te maken aan deze vervelende kwestie.

— En de tienduizend pond? zei Lord Rochester Ik denk er niet aan. Ik zou wel eens willen zien, wie geloof zou hechten aan de lasterpraatjes van zo'n kerel.

— En als die kerel nu zijn lasterpraatjes kan bewijzen? Gij moest de raad van uw vrouw liever opvolgen, Lord Rochester.

Ik ben in het bezit van een teder briefje, gericht aan Percy Meneval, waarin Lady Lea Rochester hem overlaadt met liefkozende woordjes en hem smeekt om bewijzen van zijn wederliefde.

Deze keer kwam ik ongevraagd hier, morgen zou mylady mij haar slaapvertrek zelf hebben geopend.

Gij hebt het alleen aan mij te danken, mylord, dat uw gemalin u trouw is gebleven.

Lord Rochester staarde zijn vrouw aan.

— Lea, is dat waar?

Zij behoefde niet te antwoorden. Een

blik op mylady, die was neergevallen op een stoel en het niet waagde, om op te kijken, vertelde hem de waarheid.

— Schaamteloze echtbreekster. Ellen-dige, eerloze vrouw, schreeuwde Lord Rochester. Nog deze nacht jaag ik je het huis uit en morgen vraag ik echtscheiding aan.

Hij kwam naar haar toe, alsof hij haar wilde slaan, maar Raffles trad hem in de weg.

— Gij zult niets doen, mylord. Vergeet niet, dat gij pas uit de woning van Arabella Norfolk komt. Ik zou misschien in staat zijn, mylady nog meer gegevens voor en echtscheiding te verstreken tegen u, oude huichelaar en vrouwenverleider.

Nauwelijks had hij deze woorden geuit of mylady keek op.

Woedend keek zij haar man aan.

Raffles trad kalmerend tussen de echtgenoten en zei:

— Doe mij het genoegen, deze zaak morgen verder uit te vechten. Gij zijt elkaar volkomen waardig. Het is nu de hoogste tijd, Lord Rochetser, om de uitgezette wachten terug te roepen, opdat onnodig schandaal vermeden wordt.

— En de brief? vroeg Lord Rochester. Geef mij eerst de brief.

Raffles schudde het hoofd.

— Ik denk er niet aan. Ten eerste heb ik die niet bij mij en daarenboven heb ik hem nog nodig, ingeval mylady zich eens niet mocht storen aan mijn eis, om haar functies in de verenigingen van liefdadigheid neer te leggen. Tenslotte wil ik hem nog bewaren om te voorkomen dat gij op onbescheiden wijze tegen mij optreedt.

Ik ben namelijk niet van plan, het veld te ruimen, maar wens de rol van Percy Meneval nog enige tijd te spelen.

Mocht gij mij dat willen beletten, dan zoudt gij uw eigen glazen inslaan.

Zolang gij u kalm houdt, zult gij van mij niets te vrezen hebben. En nu moet ik u verzoeken er voor te zorgen, dat ik mij kan verwijderen.

Rochester was woedend, maar zag in, dat hij, als Raffles gearresteerd werd, zijn eer en aanzien was verloren en zijn positie in de maatschappij zou verliezen.

Hij verwenste nu zelf zijn optreden en had niets liever dan Raffles zo snel mogelijk te zien verdwijnen.

Een vloek mompelend ging hij naar de deur om de bedienden onder het een of andere voorwendsel terug te roepen.

Maar het was reeds te laat.

Daar de slaapkamer van mylady aan het park grensde, had men het geluid van een naderende auto niet gehoord, die een paar minuten geleden voor het huis was blijven staan.

Op hetzelfde ogenblik, toen Lord Rochester de deur wilde openen, werd geklopt.

— Mylord, riep Pierre, Inspecteur Baxter is met politieagenten aangekomen.

Baxter was inderdaad met een aantal politieagenten gekomen en had, zoals Lord Rochester met een blik uit het raam opmerkte, het gehele huis laten omsingelen.

Met een hulpeloze blik keek Lord Rochester Raffles aan.

— Dat is het gevolg van uw koppigheid, zei hij. Gij verdiende eigenlijk, dat ik mij liet arresteren. Zeg tegen de bediende dat gij dadelijk zelf zult komen.

Terwijl Raffles deze woorden sprak, was hij zijn uiterlijk reeds aan het veranderen. Uit de borstzak van zijn jas haalde hij een grijze pruik te voorschijn. Een baard volgde. Toen hij dit alles snel had bevestigd en door middel van schmink en verf, die op de toilettafel van mylady aanwezig waren, zijn ogen met dikke schaduwen omrand, en toen hij rimpels op zijn gelaat had getrokken, herkende Lord Rochester de oude man in hem, die het verkoopstertje tegen zijn brutaliteit had beschermd.

Alleen was de oude heer nu keurig gekleed.

Deze gehele metamorfose, waarnaar Lord en Lady Rochester vol verbazing gekeken hadden, had nauwelijks twee minuten in beslag genomen.

— Laat mij het woord doen en bevestig alles wat ik zal zeggen, fluisterde Raffles Lord Rochester toe, voor hij met deze de kamer verliet.

Toen Raffles met de heer des huizes de voorkamer binnentrad, waar hoofd-

specteur Baxter met zijn mannen vol ongeduld wachtte, greep er weer een verandering met hem plaats.

Zijn gestalte boog zich, zijn mondhoeken zakten naar beneden, kortom, hij zag er uit als een heer van minstens zeventig of vijfenzeventig jaar.

Het eerste ogenblik was Baxter een weinig verbaasd Lord Rochester in gezelschap van een hem geheel onbekende oude heer te zien. Zijn verwondering werd nog groter, toen deze oude heer het woord nam.

— O, inspecteur wat een pech, zei hij met enigszins bevende stem. Gij komt wel vijf minuten te laat.

— Gij ziet het, Lord Rochester is uitgeput van vermoeienis. Hij wilde Raffles tegenhouden, maar de vent scheurde zich los en was met één sprong het raam uit.

Was Raffles hem nu weer ontsnapt?

— Hoe is dat mogelijk? riep hij verdrietig uit. Gij hadt immers posten uitgezet, zoals de bedienden mij vertelden.

De oude heer haalde de schouders op.

— Alles is zo snel gegaan. Lady Rochester lag in onmacht; ikzelf had mijn kalmte verloren en Lord Rochester kon niet om hulp roepen, want Raffles hield zijn keel met zijn handen omklemd.

— Maar de bedienden, die onder het balkon op wacht stonden? riep Baxter Raffles moest toch in hun handen zijn gevallen.

— Ik vermoed, dat hij de vlucht over het dak heeft genomen, zei de grijsaard.

— O, als dat zo is, kan hij ons niet ontsnappen. Het huis is door mijn mannen omsingeld, dus moet hij ons in handen vallen. Ik zal het hele huis tot in alle schuilhoeken dadelijk laten doorzoeken.

Baxter wendde zich tot de oude heer.

— Wilt gij zo vriendelijk zijn, mij nadere biezonderheden mede te delen? Met wie heb ik de eer?

— O, kent gij mij niet? vroeg de oude heer blijkbaar verwonderd. Lord Beresford. Ik zat met mijn vriend, Lord Rochester te schaken...

Baxter, die de naam Beresford nooit had gehoord, schudde verbaasd het hoofd.

— De bediende, die mij hier bracht, zei Baxter, vertelde mij toch, dat zijn meester voor de bepaalde tijd thuis was gekomen.

— Dan heeft die bediende zich vergist. De bedienden lagen reeds lang in bed.

— Hoe verder, als ik verzoeken mag? zei Baxter.

— Dus wij speelden samen schaak. Ik was juist aan zet, toen wij een hulpkreet hoorden uit de slaapkamer van mylady. Wij snelden er heen en zagen de indringer, die door het venster naar binnen was gekomen en een revolver op mylady gericht had.

Ik sloeg hem het wapen uit de hand. Lord Rochester maakte zich er meester van en met deze revolver hielden wij de inbreker in bedwang.

Terwijl die schurk met mijn vriend sprak, stortte hij zich plotseling op hem en ontwong hem het wapen. Het verdere verloop van deze worsteling kent gij. Wij mogen God danken, dat er geen bloed gevloeid is en wij er geen van allen het leven bij hebben ingeschoten.

Intussen waren de politieagenten komen vertellen, dat men de vluchteling nog steeds niet gevonden had.

— Mogen wij de slaapkamer van mylady ook onderzoeken? vroeg een der detectives aan Lord Rochester.

— Sta mij eerst toe, heen te gaan, zei Lord Beresford. Ik ben een oud man en de schrik is mij in de leden gevaren. Ik verlang naar rust. Ik kan u bij het opsporen van de indringer toch niet van dienst zijn.

Baxter zei dat niets zijn vertrek in de weg stond.

— Goed... daar ben ik blij om, glimlachte de ander. Alleen, hm, nu ja, ik ben een oud man en en beetje bang. Als die man mij onderweg eens aanviel? Hij heeft zijn revolver weer bij zich en ik ben ongewapend.

— Ik zal u een politieagent meegeven zei Baxter die voor u een taxi zal halen.

— Daar verplicht ge me ten zeerste mee, zei de oude heer.

Baxter riep een politieagent. Toen de oude heer met deze man de kamer verliet, keek Lord Rochester hem met verbeten woede na.

Daar ging Raffles, om nooit terug te komen en met hem de tienduizend pond.

Baxter zette intussen zijn onderzoek met grote ijver voort. Hij moest deze keer Raffles, die het huis nog niet verlaten kon hebben, te pakken krijgen.

Intussen liep Lord Beresford met de politieagent naar een zijstraat waar juist een lege taxi stond.

— Wacht nog een ogenblik, zei hij tot de agent. Ik moet u nog een paar regels voor inspecteur Baxter meegeven.

Hij scheurde een blad uit zijn zakboekje en schreef een paar regels.

— Ziezo, chauffeur, rijd nu maar op, riep hij uit, terwijl hij als adres het eerste het beste plein opgaf.

Baxter gaf zijn mannen juist bevel, de schoorstenen te onderzoeken, toen de begeleider van Lord Beresford terugkwam en hem het briefje overhandigde.

Haastig scheurde Baxter het couvert open.

Nauwelijks had deze een paar regels gelezen, of hij werd zo bleek als een doek.

Een vloek ontsnapte aan zijn lippen, want de korte inhoud van het briefje luidde:

John Raffles bedankt hoofdinspecteur Baxter voor de vriendelijke bescherming, die het hem mogelijk maakte, met de tienduizend pond, die hij van Lady Rochester wegnam, ongehinderd te vertrekken en hij verzoekt hem, Lord en Lady Rochester vriendelijk van hem te groeten.

Toen Baxter Lord Rochester het briefje liet lezen, begon hij te lachen.

— Een grap van Lord Beresford. De oude heer is een olikerd, die dikwijls dergelijke aardigheden uithaalt.

— O, ja, mylord. En wat betekent dan dat met die tienduizend pond, waarover hij schrijft? Heeft men u niet bestolen? Kijk eens in uw brandkast.

— Dat hoeft niet, zei Lord Rochester. In de brandkast bevond zich geen geld. Zoals ik zeg, het is niets dan een flauwe grap.

Baxter dacht er het zijne van. Evenals nu de houding van Lord Rochester,

was hem zoeven de houding van mylady opgevallen. De Grote Onbekende was in haar slaapkamer binnengedrongen, dat stond vast. Wat moest hij daarvan denken?

Hier was een geheim, waar hij, maar liever niet naar moest vorsen. Wat zou het hem ook baten? Raffles was toch weer ontsnapt.

Hij deed nog een poosje, alsof hij het onderzoek voortzette, waarna hij met zijn agenten afscheid nam.

Zijn vermoeden werd zekerheid toen hij de volgende dag trachtte Lord Beresford op het spoor te komen.

Tevergeefs; de oude grappenmaker was en bleef verdwenen.

HOOFDSTUK VII.

OP HET BUREAU VAN DE DAILY EXPRESS

Hoewel het reeds lang na middernacht was, straalde het gebouw, waar de bekende Londense krant de Daily Express werd gedrukt van licht.

Op het plaveisel werden grote lichtvlekken geworpen en als men zich op het plein bevond, waarop het gebouw stond, dan verging horen en zien.

Boven waren in de verschillende redactie-bureaus een aantal reporters en redacteurs bezig, maar zij werkten in stilte. Het ontzettende lawaai, dat veel leek op een regelmatig gebonk alsof met duizende machines tegelijk stokvis werd gebeukt, steeg op uit het sousterrain van het gebouw, waar de drukkerij was gevestigd en waar de persen draaiden en wentelden.

Daar werd op het ogenblik de krant gedrukt, die naar de verschillende provinciesteden zou worden verzonden.

Was deze oplaag gereed, dan stonden de persen een half uur stil, waarna de sterotypiën op de cylinders zouden worden gelegd voor het afdrukken van de stadseditie, die al het later binnengekomen nieuws zou bevatten.

Toen Raffles op het Blemon-Square was uitgestapt, had hij nog slechts een paar minuten te gaan om zijn pas gehuurde woning te bereiken in de Sloane-street en waar hij wist, dat zijn vriend en secretaris, Charles Brand met ongeduld op hem zou zitten wachten.

Met zijn sleutel opende hij de straatdeur en liep de trap op.

Brand, die dat geluid kende en er op wachtte en er op zou blijven wachten al

was het tot het aanbreken van de ochtend, stond op uit de lule stoel, waarin hij had zitten lezen en ging zijn vriend tegemoet.

Raffles groette hem met een handbaar en riep hem direct toe:

— Charles, breng me, als je wilt even de fotomap boven van de Londense dagbladreporters, maar gauw want er is haast bij.

Op zijn kamer aangekomen ontdeed hij zich van zijn costuum, trok een sportcolbert aan en schoot daarover een lichtgrijze overjas aan.

Toen Brand binnen kwam overhandigde deze hem een lijvig album.

Raffles bladerde even er in en scheen weldra te hebben gevonden, wat hij zocht. Hij legde zijn wijsvinger op een portret van een jongmens met een kort geknipt borstelig snorretje.

— Dat is mijn man, zei Raffles, die goeie roodharige Jones moet mij even als model dienen. Hij is immers reporter van de Daily Express?

Brand knikte bevestigend en keek toen met belangstelling toe, naar hetgeen Raffles deed.

In de tijd van een paar minuten had hij de kleur van zijn wangen laten verdwijnen. Een kort rood kneveltje, plakte hij nu op zijn bovenlip en trok een rode pruik over zijn zwarte haar.

— Zie zo, zei Raffles, nu nog een sigaret en ik ben... Jones van de Daily Express. Of niet?

— Sprekend, zei Brand en hij liet er op volgen: Wat ga je doen, Edward?

— Geen tijd om te vertellen, Charles, zei Raffles, terwijl hij al naar de deur liep, ga maar vast naar bed, want het kan wel wat laat worden. Straks vertel ik je alles.

Zonder een antwoord van zijn vriend af te wachten, ging hij heen en sloeg de straatdeur achter zich dicht.

Raffles liep zo snel mogelijk de paar straten door, die hem van het bureau van de Daily Express scheidden.

Toen hij daar aankwam was het stil. Julst stonden de persen stil, daar de oplage van de buiteneditie afgedrukt was. De drukkersknechts zaten in het schaftlokaal en aten hun boterham, profiterend van het half uurtje rust dat zij hadden.

Boven op de redactie-bureaus heerste echter geen rust. Daar waren verschillende reporters nog bezig hun copie voor het ochtendblad uit te werken.

Raffles, die goed op de hoogte scheen te zijn van de inrichting van het gebouw, ging deze bureaus echter voorbij en liep een ijzeren wenteltrap op, naar een hoger gelegen verdieping.

Daar waren de zetterijen en stereotyp-inrichtingen gevestigd.

Zodra hij op het portaal voor de zetterij was aangeland, scheen hij plotseeling geen haast te hebben. Hij duwde de deur open en bevond zich in de schijnbaar ledige zetterij.

Niet zodra had Raffles één voet in het lokaal gezet, of hij hoorde zich uit de verte toeroepen:

— Neen, Mr Jones, gaat u maar weg. Geen tijd hoor. Veel te veel advertentiewerk vandaag.

Raffles keek op en maakte bij zich zelf de opmerking, dat zijn vermoening uitstekend geslaagd moest zijn. Hij naderde op zijn doolie gemak de spreker, die niemand anders was dan de chef van de zetterij, die blijkbaar Jones goed kende.

Raffles kende de roodharige sportverslaggever van de Daily Express goed en wist onder meer van hem, dat hij de gewoonte had zijn overzicht, dat pas tegen het einde der week werd geplaatst, altijd heel vroeg in de week te bezorgen en te verzoeken of men het vast wilde

zetten. Soms gaf men aan dit verzoek gehoor, als men het met het werk kon schikken, maar soms ook niet. Hierop had Raffles gehoopt, want hij had een plannetje gemaakt.

Het geluk was hem dienstig, want nu hoorde hij, dat zijn copie die nacht niet zou kunnen worden gezet.

Hij ging naar de chef en zei langs zijn neus weg:

— Daar had ik al zo'n voorgevoel van, Hopkins. Het is de laatste tijd erg druk met advertentie-werk, dat weet ik, maar ik heb er wat op gevonden. Ik heb in mijn vrije tijd het zetten op de linotype geleerd. Kan ik hier, terwijl jullie eten, niet zelf even mijn copie zetten?

Hopkins kon zijn oren haast niet geloven.

— Kunt u op de linotype zetten? vroeg hij met een verbaasd gezicht.

— Vindt je dat zo gek, Hopkins? vroeg Raffles. Ik vind het een leuk werk en als ik het zelf kan doen, behoeft ik jullie niet lastig te vallen en ook krijg ik mijn copie vroeg gezet, hetgeen mijn handen vrij maakt voor ander werk. Mag ik?

— Helemaal voor uw eigen rekening, Mr Jones. Ik doe net of ik niks zie, zei Hopkins. Als er iets aan de machine wordt bedorven is dat voor uw rekening.

— All right, riep Raffles en zette zich doodbedaard voor de machine.

Het was goed, dat hij niet direct begon met hetgeen hij zetten wilde, want de chef kwam even kijken of hij het werkelijk kon, maar toen hij zag, dat de toetsen net zo regelmatig werden neergedrukt als door een geroutineerd zetter, keerde hij naar zijn boterham terug en liet Raffles verder zijn gang gaan.

Zodra Hopkins zich verwijderd had begon Raffles direct datgene te zetten, wat hij in zijn hoofd had en zorgde er voor tijdig klaar te zijn, want hij had nog iets méér te doen, dan alleen zetten.

Toen hij gereed was haalde hij de nog warme loden regels van de zetplank en begaf zich naar de zetkasten, waarop de stenen lagen, waarop de vormen werden opgemaakt.

Raffles was vroeger wel eens bij het opmaken van een krant tegenwoordig geweest en wist, dat de pagina's, die geen verandering behoeften, voor de stadseditie bij elkaar op een steen lagen.

Weldra had hij de vorm gevonden, waarin de rubriek stadsberichten voorkwam en kwasi-onverschillig bleef hij daar even bij kijken. Hij deed net alsof hij iets zocht. Toen wierp hij een schuin oogje naar de hoek, waar de zettters bij elkaar zaten.

Niemand hunner had erg in de reporter, die met zijn handen in de zak bij de opmaaksteen stond. Raffles zag dat en nu kwam een hand uit zijn broekzak te voorschijn. Ongemerkt rustte die hand even op de zetvorm en het volgende oogenblik had hij met grote handigheid een aantal regels uit de vorm gelicht.

Toen hij dat stelletje regels in zijn hand had, stopte hij zijn zetwerk er voor in de plaats. Het paste precies, maar de glimmende letters, zo van de machine, staken erg af bij de andere kolommen, die, doordat zij reeds eenmaal gestereotypeerd waren, veel donkerder waren.

Maar ook daar wist Raffles raad op. Hij stak de uitgenomen regels zetwerk in zijn zak en ging naar een steen, waar hij een bak met drukinkt en een rol zag liggen. Aan die steen werden de proeven getrokken.

Wederom ging zijn hand ongemerkt omhoog en met zijn vingers haalde hij een lik van de kleverige, zwarte massa uit de bak.

Nu liep hij weer terug en veegde zijn vingers af bovenop de door hem gezette regels, die hij in de vorm gesmokkeld had. Daardoor staken zij niet meer af tegen de andere kolommen en behoeftte hij niet voor ontdekking te vrezen.

Hij glimlachte, toen hij zich van de vormstenen verwijderde en langs de linotypes lopend, wierp hij, even ongemerkt als hij al het andere had gedaan, de uitgenomen regels in de loodpot van een der zetmachines.

Hij bleef nog even staan kijken en

zag hoe de regels weldra wegsmolten en in de compositie-massa, waaruit straks weer nieuwe regels zouden worden gezet, werden opgenomen.

Nu waren alle sporen van het bedrog uitgewist. Wederom met de handen in de zakken slenterde hij naar de hoek waar de zettters zaten en bedankte Hopkins voor zijn welwillendheid.

Toen ging hij het lokaal even langzaam uit als hij het binnengekomen was.

Nauwelijks daarbuiten gekomen, maakte hij echter benen. Hij wist, dat aanstonds het half uur rust om zou zijn en dat het jachtige leven op de drukkerij weer een aanvang zou nemen.

Snel liep hij de trappen af en de straat op.

Het was nog donker toen hij thuis kwam.

— De nacht is er nu toch mee gemeoid mompelde Raffles, terwijl hij zich van zijn rode pruik en knevel ontdeed. Ik zal nu eerst nog even een paar brieven klaar maken, dan kan Brand, die morgenochtend onmiddellijk schrijven.

Hij zette zich voor zijn lessenaar en maakte het klad voor een stuk of tien brieven klaar.

Een en ander legde hij op het bureau van zijn vriend naast diens schrijfmachine. Vervolgens legde hij de banknoten, die hij uit de brandkast van Lord Rochester genomen had, er naast onder een presse-papier, gaapte eens uit de grond van zijn hart en mompelde, terwijl hij de schakelaar van het licht omdraaide:

— En nu ga ik lekker naar bed. Dat heb ik wel verdiend, zou ik denken. Ik wed, dat ik morgen een gat in de dag slaap.

De volgende ochtend brachten de nieuwsbladen het bericht, dat Lady Lea Rochester had besloten, met het oog op haar geschokte gezondheid, haar plaats in de verschillende liefdadigheidsverenigingen niet meer in te nemen. Tegelijkertijd volgde een lijst van verschillende inrichtingen van liefdadigheid, waaraan zij belangrijke bedragen had geschonken. Het gezamenlijk bedrag was negen-duizend pond.

Lord en Lady Rochester kregen een aanval van woede toen zij dit lazen.

En de andere duizend pond?

Nelly Somerset, de gewezen dienstbode van Lady Rochester wist niet wat zij zag toen aan haar een aangetekende brief werd bezorgd. Deze kwam van Lady Rochester en bevatte duizend pond benevens een brief, waarin de schrijfster het meisje excuus vroeg voor de haar aangedane belediging.

Neem dit kleine bedrag als bruidsschat en gebruik het voor de inrichting van uw woning als herinnering aan uw gewezen meesteres.

stond er in de brief.

Nelly bedankte in een lange brief mylady voor haar rijke gift.

Toen Lady Rochester deze brief las, kreeg zij een aanval van woede.

HOOFDSTUK VIII.

DE WRAAK VAN LADY ROCHESTER

Het was feest in het huis van de minister van buitenlandse zaken.

Alle zalen waren schitterend verlicht. In de grote balzaal viel het licht van de electriche kronen op het gewoel der feestelijk geklede gasten, die zich op de maat der muziek bewogen.

Kostbare juwelen schitterden, blanke schouders en halzen kwamen te voorschijn uit de fijne kanten der japonnen, uniformen en ridderorden verbraken de eentonigheid der zwarte rokken der heren.

De voorname wereld van Londen had zich verzameld in de woning van de minister, de dragers van de oudste, meest aristocratische namen waren aanwezig.

Ook Lord en Lady Rochester ontbraken niet. Mylady prijkte in de glans van haar juwelen, dezelfde juwelen, die in zo hoge mate de bewondering van Raffles hadden opgewekt en die zij ter ere van het feest uit het geheime vak van de brandkast had te voorschijn gehaald.

Zoëven hadden de graaf van Kent en Lord Kensington zich met haar onderhouden. Maar zij luisterde nauwelijks naar de twee heren.

Haar blik dwaalde naar een groep, waarheen zich ook de hertog van Devonshire met Percy Meneval had begeven en waarvan de bekoorlijke Mrs Heastfield het middelpunt vormde.

Magdalena Heastfield was een jonge weduwe, die haar echtgenoot, hij was

bij een wedren van het paard gevallen en had zijn nek gebroken, eerst twee jaren geleden verloren had.

En daar zij niet alleen zeer knap en geestig, maar ook zeer vermogend was, ontbrak het haar niet aan talrijke vereders.

Maar Magdalena Heastfield treurde nog altijd over haar echtgenoot en scheen volstrekt niet van plan te zijn een nieuw huwelijk aan te gaan.

Lady Rochester hield nu krampachtig haar waaier vast, toen Percy Meneval een buiging maakte voor de knappe weduwe en haar hand aan zijn lippen bracht.

Het was een onbeschaamde brutaliteit, dit bal te bezoeken, waarop Meneval wist, dat ook zij er zou zijn. Nog erger; hij had haar zelfs durven begroeten en op doodgewone toon naar haar welstand geïnformeerd.

Terwijl zij verstrooide antwoorden gaf aan de twee heren, dacht zij er over na hoe zij wraak zou nemen.

Lady Rochester was jaloers. Hoewel hij haar versmaad had.

Percy Meneval bood de schone weduwe zijn arm en een ogenblik later zweefde het paar door de zaal.

Lady Rochester ziedde van verontwaardiging. Het kostte haar moeite om niet midden in de zaal te gaan en te roepen:

— Die man, die zich hier heeft ingedrongen en die nu met Mrs Heastfield

danst, is Raffles, de Grote Onbekende. Laat de politie hem arresteren.

Dat zou wraak zijn geweest.

Zij zag in haar gedachten de verwar- ring, die het gevolg van deze woorden zou zijn.

Dit plan was echter onuitvoerbaar, want zij zou zichzelf dan in het verderf storten.

Zij haatte Mrs Heastfield. Die vrouw was jong en schoon, veel jonger en mooier dan zij. Raffles beminde haar onge- twijfeld.

Hij was wel een dief, maar een die met het gestolen geld weldadigheidsre- clame voor haar had gemaakt.

Als Raffles had gewild, hoe gaarne zou Lady Rochester hem zelfs nu nog weer met open armen hebben ontvan- gen.

Intussen had het paar de dans geëin- digd.

— Ik ben een beetje moe en dorstig, Mr Meneval, zei Magdalena Heastfield tot haar cavalier, toen hij haar naar haar plaats terug wilde brengen. Geleid mij naar het buffet en naar een rustig plekje, waar men een paar minuten rustig kan praten. Dat wil zeggen, als gij geen andere afspraak hebt, vervol- ge zij met een bekoorlijk lachje, want ik wil u niet aan het gezelschap ont- trekken.

— Ik ken geen aangenamer taak, dan u van dienst te zijn, Mrs Heastfield, zei Raffles en bood haar zijn arm.

Aan het buffet dronken zij een glas champagne, waarna zij zich begaven naar de prachtige wintertuin, waar nie- mand was en waar zij ongestoord kon- den praten.

Raffles luisterde met welgevallen naar de jonge vrouw, die tegenover hem zat op een causeuse onder de bladeren van een waalerpalm, terwijl hij op een tabouret had plaats genomen.

Hij had reeds dikwijls met haar ge- sproken en steeds behagen geschept in haar geestigheid, die zo heel anders was dan de opgesmukte gemaaktheid der ijdele dametjes.

— Zult gij ook deelnemen aan de gro- te liefdadigheidsbazaar in Guild-Hall? vroeg hij.

Magdalena Heastfield schudde het hoofd met een ironische uitdrukking.

— Hebt gij misschien lust, die wel- dadigheidscomédie te bezoeken, waarop, zoals altijd, onze dames de liefdadigheid uitoefenen om in werkelijkheid alleen zichzelf wel te doen, dat wil zeggen, zichzelf en hun bekoorlijkheden tentoon te stellen.

Neen, ik bedank er voor. Ik heb al- tijd het land, als ik de volgende och- tend ellenlange verhalen over die lief- dadige dames en hun toiletten in de kranten lees. Als ik goed wil doen, heb ik daarvoor geen bazaar of bal nodig.

Er is helaas ellende genoeg in de we- reld en het is treurig, dat men er fees- ten moet voor gaan vieren, waarvan zelfzucht het eigenlijk motief is.

— Zeer juist, zei Meneval met geest- drift.

— Kijk eens, vervolgde zij, men ver- telt zoveel van een zekere Raffles. Ook gij hebt ongetwijfeld wel van hem ge- hoord?

De ander knikte zonder dat een spier van zijn gelaat vertrok.

— Ja zeker, antwoordde hij op on- verschillige toon, maar wat heeft die man met uw oordeel over weldadigheid te maken?

— O, heel veel. Gij zult toch ook wel weten, dat juist hij een echte weldoe- ner der mensheid is. Hij neemt van de overvloed der rijken en geeft het aan de armen. Zijn methode is niet onberis- pelijk en Raffles is, naar de gewone op- vating, een misdadiger, maar een ze- ker waas van poëzie omgeeft hem en daarom bevalt hij mij. Ik zou het een groot voorrecht vinden, hem eens te ontmoeten.

— Als de Grote Onbekende deze woor- den kon horen, zei Meneval, dan zou hij zeker innig gelukkig zijn.

— Gij zijt een vleier, Mr Meneval. Maar zeg zelf eens, moet men niet reeds het vernuft bewonderen, waarmee Raf- fles de ware ellende weet te vin- den? Ik weet dat te waarderen, want ook ik beweeg mij op dat gebied. En daarom weet ik, hoe moeilijk het is, de werkelijk behoeftigen en noodlijden- den te vinden.

Het is trouwens geen ongeluk, als men iemand een weldaad bewijst, die het eigenlijk niet verdient. Stumpers zijn het toch eigenlijk allemaal, die ongelukkigen en de hoofdzaak is om die stumpers in de maatschappij te helpen.

— Gave God, dat alle rijke mensen er zo over dachten en handelden als gij, Mrs Heastfield, zei Meneval. Ik ben ervan overtuigd, dat Raffles dan weinig te doen zou hebben.

— Daarom ben ik blij, u met mijn ervaringen te kunnen helpen. Ik werk namelijk ook een beetje op dat gebied; dat wil zeggen, alleen als amateur.

Juist vandaag leerde ik in het oosten der stad een arme drommel kennen, een handwerker, die zijn gezin jarenlang op fatsoenlijke wijze heeft onderhouden tot een langdurige ziekte hem op het ziekbed wierp.

Het gezin gaat nu zijn ondergang tegemoet. Het allernodigste heb ik die arme mensen dadelijk gegeven, maar zij hebben méér nodig, minstens vijftig pond, om weer in behoorlijke omstandigheden te komen. Voor de eerlijkheid en het fatsoen dier mensen sta ik in, maar mijn kas is helaas op het ogenblik volkomen leeg.

Een blos steeg naar haar wangen en haar ogen straalden, toen zij hem vertelde, dat zij dankbaar was voor het geld, dat hij haar in de hand drukte en zei, dat hij haar gaarne met het dubbele bedrag of meer van dienst wilde zijn.

— Ik heb allang begrepen, dat gij veel beter zijt dan al die pronkerige jonge mannen uit onze kringen, Mr Meneval, zei zij met warmte.

— Hoe zouden onze jonge mannen, die het zo druk hebben met sport en geflirt, nog tijd hebben om zich te bekommeren om de ellende hunner medemens? Ik vind het verrukkelijk, Mr Meneval in u een trouwe bondgenoot in mijn streven te hebben gevonden.

Raffles boog bescheiden.

Noch hij, noch Mrs Heastfield merkten, dat op dit ogenblik de portière werd bewogen en dat van achter het gordijn voor een ogenblik het gelaat van Lady Rochester zichtbaar werd.

Zij had het paar in de wintertuin zien verdwijnen. Haat en ijverzucht hadden haar geen rust meer gelaten en haar hierheen gevoerd.

— En het geld voor mijn beschermelingen?

Raffles had de vraag zo zacht gedaan, dat Lady Rochester de woorden niet verstond, omdat hij met zijn rug naar haar toe zat.

Des te duidelijker echter vernam zij het antwoord van Mrs Heastfield.

— Mr Meneval er is niets, wat ik u zou kunnen weigeren, vooral als gij het vraagt, zei zij met een glimlach. Kom morgen voor de middag om elf uur bij mij. Ik zal u dan geven wat gij wenst en gij zult over mij tevreden zijn.

Lady Rochester zag alleen nog, dat Meneval de hand der jonge vrouw dankbaar aan zijn lippen drukte.

Daarna snelde zij heen.

Toen zij enige tijd later het paar weer in de balzaal zag staan praten, fonkelden haar ogen van diepe haat.

— Wraak... wraak... mompelde zij en toen zij het huis van de minister had verlaten en reeds lang weer thuis was, dacht zij er nog steeds aan, hoe zij haar wraaklust zou kunnen bevredigen, niet alleen aan Raffles maar ook aan haar vermeende mededingster.

De volgende ochtend ontving inspecteur Baxter het volgend telegram:

Raffles maakt het hof aan Mrs Magdalena Heastfield; als gij hem wilt arresteren, zult gij hem hedenochtend om elf uur in het boudoir van genaamde dame vinden.

Toen de hoofdinspecteur, die juist de ochtendrapporten doorkeek, deze regels las, werden zijn ogen al groter en groter.

Hij hijgde van opwinding en zijn onderschikten, die in het vertrek aan-
aanwezig waren, keken hem vol verba-
zing aan.

— Wat is er hoofdinspecteur? vroeg Sullivan. Ik durf wedden dat het telegram weer betrekking heeft op de een of andere streek van John Raffles.

Hoofdinspecteur Baxter keek hem

met een bewonderend blik aan.

— Je hebt waarachtig gelijk, Sullivan, want al komt het telegram ook niet van Raffles, het heeft toch betrekking op hem.

De duivel mag mij halen, als daar niet een vrouw achter steekt.

— Des te beter, meende Sullivan, nadat hij het telegram gelezen had. Gij weet, hoofdinspecteur, dat haat en ijverzucht onze beste bondgenoten zijn.

— Gij hecht dus waarde aan dit telegram? vroeg Baxter.

— Ongetwijfeld, antwoordde Sullivan, die een verbazende gave van combineren bezat. Dit telegram komt van de een of andere vrouw, die door Raffles in de steek is gelaten.

— Het kan zijn, mompelde Baxter nadenkend.

Hij dacht aan zijn ondervinding in de slaapkamer van Lady Rochester.

— Ik geloof beslist, dat gij gelijk hebt, Sullivan, zei hij op levendige toon. Dus

dan zal de wraak van een vrouw ons Raffles in handen spelen.

— Hij zou de eerste niet zijn, die door een vrouw ten gronde ging, zei Sullivan.

— Ongetwijfeld, Sullivan, zei de hoofdinspecteur, die het volkomen met hem eens was. Hoe laat hebben wij het? Mijn horloge staat stil.

Sullivan haalde zijn horloge te voorschijn.

— Precies kwart over tien, hoofdinspecteur.

— Mooi, maar dan hebben wij geen ogenblik meer te verliezen. Voor we een uur verder zijn, moeten wij de Grote Onbekende in onze handen hebben.

— Natuurlijk, riep Sullivan uit. Hij mag ons deze keer niet ontsnappen.

Baxter gaf geen antwoord, en nam onmiddellijk de nodige voorbereidende maatregelen.

Een kwartier later trok hij er met een groot aantal politieagenten op uit.

HOOFDSTUK IX.

RAFFLES IN EN UIT DE KLEM

Toen Lord Edward Lister zich op het afgesproken uur bij Mrs Heastfield liet aandienen, werd hij reeds verwacht.

Zij ontving hem in een eenvoudige huisjapon, waarvan de zachte plooien haar bekoorlijke gestalte omhulden.

Haar verschijning paste volkomen in het smaakvol ingerichte boudoir.

Met een vriendelijke glimlach stak zij hem haar hand toe.

— Van harte welkom, mylord, zei zij. Ik was al ongeduldig, want ik kan nooit lang wachten om arme mensen te helpen.

Raffles kon niet genoeg naar haar kijken, toen zij een pakje bankpapier nam.

— Alstublieft, mylord, breng dat aan die arme mensen en verschaf mij spoed-

dig weer de gelegenheid om u mijn hulp te kunnen bieden.

Laat ons nu nog een ogenblik praten, want ik hoop, dat gij niet alleen zijt gekomen om over zaken te spreken, als ik het zo mag noemen.

Aldra zaten zij opgewekt te babbelen, zodat de tijd omvloog.

Raffles was verrukt over de geestigheid en het gezond verstand van de jonge vrouw, maar niet minder om haar goedheid, die door haar woorden heenstraalde.

Maar ook Mrs Heastfield gaf zich over aan de grote bekoring, die van Raffles uitging en die hem zo onweerstaanbaar maakte.

Als door een onzichtbare band voelde

zij zich tot deze man aangetrokken.

Dit was een man naar haar hart. Om de wille van deze aantrekkelijke man, zou zij er misschien zelfs toe kunnen besluiten haar onafhankelijkheid als weduwe op te offeren, om hem gelukkig te maken met haar liefde.

Mrs Heastfield was een grote liefhebster van de kunst. Haar woning geleek wel wat op een klein museum. Het was haar een groot genoegen om Raffles, die een kenner van de eerste rang was, haar verzamelingen te laten zien.

Daardoor was zij weer in de gelegenheid, zijn algemene kennis te bewonderen. Hij redeneerde even oordeelkundig over een stuk oud porselein uit Sèvres als over een uit hout gesneden beeld.

— Kijk eens naar deze miniatuur, mijnheer, zei Mrs Heastfield. Men zegt dat ze van Gonzales Coques is.

Hierbij liet zij hem een ovaal, op porselein geschilderd portret van een adellijke dame zien, dat zij uit een glazen kast had genomen.

Raffles trad, om beter te kunnen zien, met het kunstwerkje naar het venster, waaraan de gordijnen waren opengeschoven.

Met een snelle beweging trok hij zich echter weer van het raam terug.

Hij had toevallig een blik geworpen op het plein voor het huis.

Die blik was voldoende geweest om hem te overtuigen van het grote gevaar, waarin hij verkeerde.

Hij had hoofdinspecteur Baxter ontdekt, die zijn manschappen het bevel had gegeven om het huis aan alle kanten te omsingelen, en die nu zelf met enige politieagenten de voordeur naderde.

Raffles wist genoeg; hij wist, dat de aanwezigheid van de politie alleen hem kon gelden en dat Baxter binnen drie of vier minuten zou aanbellen.

Ernstig, maar volkomen kalm wendde hij zich nu tot zijn gastvrouw.

— Heel mooi, zei hij, terwijl hij haar het miniatuur gaf. Als de lijnen wat strakker waren, dan zou ik het voor een Chatillon houden.

Maar nu iets anders, mevrouw. U

moet niet schrikken. Binnen enkele minuten zal de politie hier zijn, om mij te arresteren. Men heeft het huis reeds omsingeld. Kunt en wilt gij mij ergens verbergen?

Mrs Heastfield staarde hem aan, alsof zij vreesde dat hij plotseling krankzinnig was geworden.

Lord Lister raadde haar gedachten.

Hij glimlachte.

— Ik ben niet gek, mylady, maar volkomen bij mijn verstand. Maar nu moet gij snel een besluit nemen. Ik ben niet Percy Meneval, maar John Raffles, met wie gij zo gaarne kennis wildet maken?

Mrs Heastfield stiet een zachte kreet uit en week in het eerste ogenblik een stap terug.

— Wat? riep zij uit. Zijt gij Raffles?

Lord Lister haalde de schouders op.

— Zoals ge zegt mevrouw.

De tijd was kort, er moest dus snel gehandeld worden en daarom kwam zij dadelijk naar hem toe en schoof hem met zacht geweld voor zich uit.

— Neen, dat zal niet gebeuren, al zijt gij ook Raffles, men zal u niet gevangen nemen. Ik wil en moet u redden.

Maar hoe? Zij had daarvan in dit ogenblik van verwarring zelfs geen flauw vermoeden van, want ongetwijfeld zouden Baxter en zijn manschappen elk hoekje doorzoeken.

— Kunt gij niet langs de achtertrap naar buiten of naar de zolder? vroeg zij bevend in de gang.

— Dat zou mij weinig helpen, antwoordde Raffles kalm. Dat zou het domste zijn wat ik kan doen.

Zij kwamen in de keuken, waar op dat ogenblik niemand was.

— Waar is de keukenmeid? vroeg Raffles.

— Ik weet het niet. Waarschijnlijk naar de markt. Maar wacht eens.

Zij wees op een muurkast, die open stond.

— Denkt gij, dat de politie mij daar niet zal zoeken? Neen, zo dom is zelfs hoofdinspecteur Baxter niet.

Op dit ogenblik weerklonk de bel.

Mrs Heastfield verbleekte.

— Daar zijn zij. Wat moeten wij doen?

— Ja, zei Raffles doodbedaard, daar zijn ze. Dat was te voorzien. Het verbaast mij zelfs, dat het zo lang geduurd heeft. De hoofdinspecteur moet biezondere voorzorgsmaatregelen hebben genomen. De hoofdzaak is nu, dat gij uw kalmte bewaart.

Verberg allereerst mijn hoed en overjas, die zich in de voorkamer bevinden, dan moet gij snel naar het salon terug gaan en ontkennen dat ik hier ben en tracht vooral de hoofdinspecteur zolang mogelijk aan de praat te houden. Laat het andere dan maar gerust aan mij over.

Mrs Heastfield keek hem angstig aan en verdween.

Er werd voor de tweede maal gebeld.

Lord Lister ging, toen hij alleen was, naar de muurkast.

Toen Mrs Heastfield bleek, maar vastberaden, haar salon weer binnentrad, kwam juist haar kamermeisje met het bericht, dat iemand van de politie beneden was en haar wenste te spreken.

Met gemaakte verbazing vroeg haar meesteres:

— Iemand van de politie? Wat wil hij? Breng hem hier.

Baxter keek bij het binnenkomen met een scherpe blik om zich heen. Hij was zichtbaar teleurgesteld.

— Mevrouw, zei hij, het spijt mij zeer, dat ik u moet lastig vallen en u last veroorzaken, maar mijn plicht eist het van mij.

Ik ben gekomen om een gevaarlijk misdadiger, die zich in uw huis bevindt, te arresteren.

— Wat zegt gij, inspecteur? vroeg Mrs Heastfield ongelovig glimlachend. Een gevaarlijk misdadiger in mijn woning? Dat is werkelijk grappig; ge hebt u waarschijnlijk in de deur vergist?

— Volstrekt niet, mevrouw, als ik hier tenminste bij Mrs Heastfield ben. Wilt u dit telegram eens lezen?

Hij gaf haar het bewuste telegram van Lady Rochester.

Mrs Heastfield gaf het hem met een lachje terug.

— En zijt gij daarom hier gekomen? Maar men heeft u voor de gek gehouden. Raffles in de woning van Mrs Heastfield.

Hij is immers, als ik mij niet vergis, een dief en inbreker? Neen, mijnheer de inspecteur, gij zijt er ingevlogen.

Baxter schudde het hoofd.

— Denkt gij, mevrouw? Maar als ik u nu zeg, dat ik Raffles en paar minuten geleden met eigen ogen voor één van uw vensters heb zien staan?

Zij haalde haar schouders op.

— Dan hebt gij u vergist, inspecteur. Dat is niets anders geweest dan gezichtsbedrog. Hoe zou die dief in mijn woning komen?

Inspecteur Baxter kreeg argwaan.

Hij keek Mrs Heastfield met doordringende blikken aan.

— Zo, mevrouw, maar wie was dan bij u? Het meisje zei mij bij het opendoen, dat haar meesteres niet alleen was, maar bezoek had.

Mrs Heastfield verbleekte van schrik, maar als een echte Eva's dochter had zij onmiddellijk haar zelfbeheersing terug.

— Zeer zeker had ik visite. Lord Mr Meneval is bij mij geweest.

Ik had hem uitgenodigd een som geld in ontvangst te nemen voor een behoeftig gezin, en daar hier spoedig geholpen moest worden, is hij dadelijk weer vertrokken, ik heb hem zelf uitgelaten.

— O ja? En zoëven beweerde gij dat ik mij vergist had, toen ik Raffles aan uw raam zag staan.

— Dat hebt gij ook, antwoordde Mrs Heastfield ongeduldig. Gij hebt Mr Meneval en niet Raffles aan het raam zien staan.

Baxter beet zich op de lippen. Hij vermoedde, dat deze dame een bondgenote van Raffles was, en haar best deed om hem zijn prooi te onttrekken.

— En waar is Mr Meneval?

— Hij heeft, zoals ik zei, voor gij kwaamt, afscheid van mij genomen, en zich dadelijk met het geld, waaraan zozeer behoefte is, verwijderd.

— Mevrouw, dat is onmogelijk, riep Baxter uit, de gewone beleefdheid vergetend. Het huis is door mijn manschappen omsingeld, alle ingangen worden bewaakt. Niemand kan er in of uit. Door de lucht kan Mr Meneval toch niet zijn verdwenen?

— Als hij Raffles is geweest, is alles mogelijk.

Baxter wiste zich met zijn zakdoek het zweet van het voorhoofd.

— Ja zeker. Bij Raffles is alles mogelijk, zuchtte hij. Maar verklaar u nu eens nader.

Mrs Heastfield keek Baxter met een spottende blik aan.

— Ja, maar inspecteur, dat is toch uw zaak. Hoe kan ik, een onervaren vrouw, iets verklaren, wat de scherpzinnigste ambtenaar der Londense politie niet begrijpt?

Waarschijnlijk zullen uw politieagenten geslapen hebben.

Diep verontwaardigd antwoordde nu Baxter:

— Mevrouw, de Londense politie slaapt nooit. Als Raffles zich in uw woning bevindt, zullen wij hem wel vinden. Gij weet waarschijnlijk niet, dat Raffles en die Mr. Meneval naar alle waarschijnlijkheid één en dezelfde persoon zijn, en dat gij dus een misdadiger beschermt.

Mrs Heastfield keek hem verontwaardigd aan.

— Mijnheer, ik verbied u mij te beledigen. Ik zal mij over uw optreden beklagen. Gij zegt, dat gij Raffles wel zult vinden, welnu zoek hem dan.

— Het was niet mijn bedoeling u te beledigen, zei Baxter, en ik verzoek u mijn heftigheid niet kwalijk te nemen, maar ik moet nu mijn plicht doen en de hele woning, zo nodig tot aan het dak, doorzoeken.

— Doe, wat gij niet laten kunt, zei Mrs Heastfield. Ik wens u veel succes, inspecteur en hoop, dat gij Raffles zult vinden. Ik zou het heel prettig vinden, deze beruchte man, van wiens aanwezigheid in mijn woning ik geen vermoeden had, eens te zien krijgen.

Zij ging Baxter voor en opende hem en de politieagenten, die hij geroepen had, de eerste deuren.

Men doorzocht de slaapkamer, kroop onder de bedden, lichtte de dekens op, zocht achter de kasten en de toilettafel; haalde de dienstbodenkamer omver en zocht in het muzieksalon zelfs binnen in de piano, maar alles tevergeefs, van

Raffles was geen spoor te ontdekken.

Mrs Heastfield was volstrekt niet zo kalm als zij er uitzag. In volkomen onzekerheid omtrent het lot van Raffles beefde zij bij de gedachte, dat het hem niet gelukt mocht zijn te ontvluchten of zich te verbergen.

Haar angst werd groter, al naarmate men de keuken naderde. En toen eindelijk de keukendeur werkelijk werd geopend, had zij moeite zich goed te houden.

Maar van Raffles was ook hier niets te zien.

Toch was de keuken niet leeg. Bij het fornuis stond de keukenmeid, druk bezig een paar eieren te bakken.

Zij verwaardigde de beampten nauwelijks met een blik.

Toen Mrs Heastfield de keukenmeid goed aankeek, had zij, ondanks het kritieke van het ogenblik, grote moeite om niet in lachen uit te barsten.

Wat was er gebeurd?

Toen Mrs Heastfield de keuken verliet om de inspecteur te ontvangen, had Raffles een kijkje genomen in de muurkast. Niet om zich daarin te verbergen, want hij wist heel goed, dat hij geen slechtere schuilplaats had kunnen kiezen.

Maar de inhoud van de kast interesseerde hem. Deze bestond uit verschillende vrouwenkleren, die aan de keukenmeid behoorden.

De ogen van de Grote Onbekende schitterden en reeds in het volgende ogenblik was hij druk bezig.

Hij zocht onder de kledingstukken van de dienstbode die uit, welke hem het meest geschikt voorkwamen en aldra had hij een japon en schort aangetrokken. De blonde pruik, die hij nog steeds bij zich droeg, drukte hij op zijn hoofd, en een geplooid mutsje, dat hij ook in de kast vond, voleindigde het toilet.

Nauwelijks was hij bij het fornuis gaan staan, toen hij buiten schreden hoorde.

Hij onderscheidde duidelijk een kijvende vrouwenstem, in wier bezitster hij de echte keukenmeid van Mrs Heastfield herkende.

Met een mandje aan de arm verlang-

de zij in huis te worden toegelaten, wat de politieagenten haar weigerden. Zij hadden het strenge bevel niemand in of uit te laten. Zij waren en bleven onverbidlijk.

Lord Lister keek er lachend naar. De keukenmeid dreigde en schold de mannen uit. Het eten zou niet op tijd klaar komen.

Maar de agenten gaven niet toe, toen de ijverige dienstbode de beampten begon uit te schelden, zag Raffles tot zijn genoegen, hoe de agenten haar bij de arm namen en haar naar de dichtstbijgelegen politiepost lieten brengen.

Gerustgesteld ging Raffles weer naar het fornuis terug. Dit gevaar was alweer geweken.

Onbezorgd wachtte hij de verdere loop der dingen af.

Inspecteur Baxter was met zijn gevolg de keuken binnengekomen, en Mrs Heastfield, die bang was, zich niet goed te zullen houden, trok zich in de gang terug.

Natuurlijk was de blik van Baxter dadelijk gevallen op de keukenmeid bij het fornuis. Het meisje zou ook onder andere omstandigheden zijn aandacht hebben getrokken.

— Goede morgen, zei hij, terwijl hij haar naderde. Zeg eens, kindlief, heb je hier ook een vreemde man in de keuken gezien?

Het meisje scheen al haar aandacht te wijden aan de omelette in de koekepan.

— Neen, mijnheer, zei zij kortaf. In mijn keuken heeft geen enkele man iets te maken.

— Kom, meisje, niet dadelijk zo nijdig, zei Baxter met suikerzoete stem.

Hij kwam dicht bij haar staan en kneep haar in de wang.

Dit liet zij zich nog welgevallen maar toen de inspecteur daarop zijn arm om haar middel wilde slaan, gaf zij hem een flinke oorvijg.

— Zeg eens even, riep zij op niet zeer liefelijke toon uit. Pak je weg, meneer, of ik sla je met de kookpan op je hoofd.

De inspecteur liet het zover niet komen, maar bleef op eerbiedige afstand van de dienstbode, onder het onbedaar-

lijk gelach van zijn beampten.

Met grote ijver begon Baxter nu de gehele keuken te doorzoeken, zonder verder nog notitie van de dienstbode te nemen. De muurkast, de porseleinkast, tot de schoorsteen, alles kreeg een beurt.

Het resultaat was natuurlijk nihil.

Nadat de politieagenten verder nog zolder en kelder en alle andere vertrekken van het huis hadden doorzocht, zag Baxter eindelijk in, dat alle moeite tevergeefs was.

Er bleef hem niets anders over dan zijn excuses te maken bij de vrouw des huizes en met zijn beampten te vertrekken.

De verontschuldiging viel hem buitengewoon zwaar, omdat hij de overtuiging had, dat het toch Raffles was geweest, die hij aan het raam had gezien en dat de Grote Onbekende hem opnieuw een poets had gebakken.

Deze overtuiging werd zekerheid, toen diezelfde avond op Scotland Yard een brief aan zijn adres werd bezorgd van de volgende inhoud:

Men moet de huid van de beer niet verkopen, voordat men hem geschoten heeft.

De keukenmeid van Mrs Heastfield.

Toen stiet de hoofdinspecteur Baxter een knetterende vloek uit, maar tegen zijn ondergeschikten zei hij niets van deze nederlaag.

Toen de politie het huis had verlaten en Mrs Heastfield in de keuken terug kwam, was deze verlaten.

Raffles had, toen het huis niet meer omsingeld was, de gelegenheid gevonden om in zijn vermommening te ontvluchten.

Op de tafel lag echter een aan haar geadresseerde brief.

Zij opende de enveloppe en las:

Mrs Heastfield. Hartelijk dank.

Betreur niet, wat gij gedaan hebt. Gij hebt uw hulp niet aan een onwaardige verleend. De arme man, aan wie ik uw gift zal overhandigen, heet William Stanhope en woont Waterstreet, 117. Zeg aan uw keukenprinses, dat haar

kleren gedurende haar afwezigheid zijn gestolen. Bijgaande tien pond zullen haar schadeloos stellen voor het verlies. Ik hoop, dat ik nog eens in de gelegenheid zal zijn, u te vergelden wat gij aan mij hebt toege-
daan.

Ik kus in de geest uw hand en ben vol bewondering voor uw tegenwoordigheid van geest.

Uw eeuwig dankbare

JOHN RAFFLES.

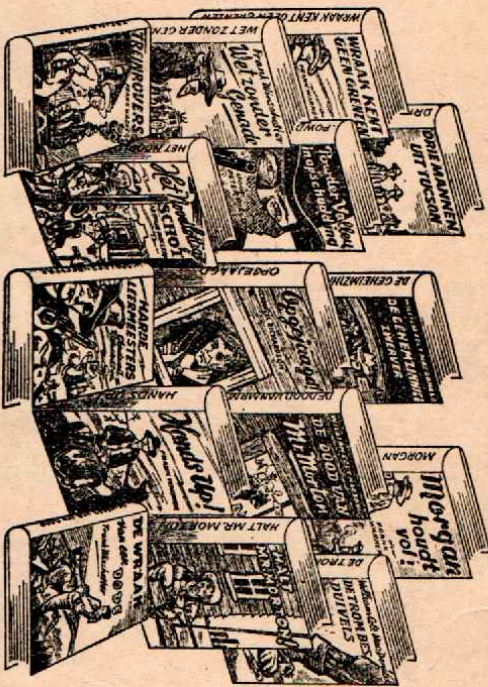
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Verkochte kinderen

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET FRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar **f 5,-** of meer
met **f 2,-** per maand

1. **Treinrovers,** door Frank Warner
2. **Het Noodlottige Schot** door Arthur Maclean
3. **Harde Leermesters** door Gladwell Richardson
4. **Hands Up** door Frank Warner
5. **De wrak van een Dode** beide door Frank Winchester
6. **Wet zonder Genade**
7. **Powder Valley in opschudding** door Peter Field
8. **Opgelagd** door Gladwell Richardson
9. **De dood van Mr. Morton** beide door William
10. **Half, Mr. Morton** }
11. **Wrak kent geen grenzen** } door Frank Warner
12. **Drie Mannen uit Tucson** door Arthur Maclean
13. **De geheimzinnige Zwerfver** door William Colt MacDonald
14. **Morgan houdt vol** door Frank Warner
15. **De Trom des Duivels** door William Colt MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88,-50. Nu slechts f 44,-25, desgewenst betaalbaar met f 5,- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden nevenstaande bon in.

LEIDSEGRACHT 108 - A'DAM-C.
Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44,25 / de 1e termijn van f _____ *
is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
rembouwkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
* Doorhalen wat niet wordt verkogd.

L. L.

NAAM: _____

ADRES: _____